

วลาดีมีร์ ปูติน: ความรับพิดชอบร่วมกัน ต่อประวัติศาสตร์และอนาคต

Center for Russian Studies of Chulalongkorn University (CRS)
Центр изучения России Чулалонгкорнского университета

Center for Russian Studies of Chulalongkorn University (CRS)
Центр изучения России Чулалонгкорнского университета
17th floor, Chaloem Rajakumari 60 Building, Payathai Road,
Pathumwan, Bangkok, Thailand 10330
Tel: +66-2-218-3943 Fax: +66-2-218-3944
www.crs.chula.ac.th
E-mail: crs@chula.ac.th

วลาดีมิร์ ปูติน :

ความรับผิดชอบร่วมกันต่อประวัติศาสตร์ และอนาคต
บทเรียนจริงจากวันครบรอบ 75 ปี
การสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2

วลาดีมิร์ ปูติน: ความรับผิดชอบร่วมกันต่อประวัติศาสตร์ และอนาคต
บทเรียนจริงจากวันครบรอบ 75 ปี การสื้นสุดสังคมโลกครั้งที่ 2
ศูนย์รัสเซียศึกษาแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ศูนย์รัสเซียศึกษาแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วลาดีมิร์ ปูติน : ความรับผิดชอบร่วมกันต่อประวัติศาสตร์ และอนาคต
บทเรียนจริงจากวันครบรอบ 75 ปี การสื้นสุดสังคมโลกครั้งที่ 2. – กรุงเทพฯ : ศูนย์, 2563.
86 หน้า.

1. ปูติน, วลาดีเมียร์ วลาดีมิโรวิช, ค.ศ. 1952-. 2. รัสเซีย -- ประวัติศาสตร์.

3. รัสเซีย -- การเมืองและการปกครอง. I. ชื่อเรื่อง.

320.947

ISBN 978-616-407-536-8

ส่วนลิขสิทธิ์

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2563

จำนวนพิมพ์ 500 เล่ม

จัดพิมพ์โดย ศูนย์รัสเซียศึกษาแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อาคารเฉลิมราชกุمارี 60 พระ祚 ชั้น 17 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

254 ถนนพญาไท แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

โทร. 0-2218-3943 โทรสาร 0-2218-3944

www.crs.chula.ac.th e-mail: crs@chula.ac.th

พิมพ์ที่ สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย [6312-039/500]

254 ถนนพญาไท แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

โทร. 0-2218-3549-50 www.cupress.chula.ac.th

e-mail: cuprint@hotmail.com

วัตถุประสงค์ เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้อาจารย์ นักวิชาการ นิสิตนักศึกษา และผู้สนใจได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดเห็น และเผยแพร่ผลงานทางวิชาการและผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับประเทศสหพันธรัฐรัสเซีย ในสาขาวิชาด้านสังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ซึ่งครอบคลุมทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

สำนักงาน OFFICE: Center for Russian Studies

ศูนย์รัสเซียศึกษาแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 17th floor, Chaloem Rajakumari 60 Building, โทรศัพท์ 0-2218-3943 โทรสาร 0-2218-3944 Chulalongkorn University, Payathai, Website: www.crs.chula.ac.th, Pathumwan, Bangkok, 10330 e-mail: crs@chula.ac.th Tel. 0-2218-3943 Fax. 0-2218-3944

คณะกรรมการที่ปรึกษา

ศาสตราจารย์ ดร.บัณฑิต เอื้ออากรณ์

ศาสตราจารย์ ดร.ปาริชาต สถาปิตานันท์

EDITORIAL ADVISORS

Professor Bundhit Eua-arporn

Professor Parichart Sthapitanonda

บรรณาธิการ

อาจารย์ ดร.รอมย์ ภิรัมณทรี

EDITOR

Rom Phiramontri

กองบรรณาธิการ

อาจารย์ ดร.รอมย์ ภิรัมณทรี

EDITOR BOARD

Rom Phiramontri

รองศาสตราจารย์ ดร.พี. ยุวจิต

Pachee Yuvajita

นางสาวสิริภูษา อริยวงศ์

Siritha Ariyawong

ผู้จัดการ

นางสาวสิริภูษา อริยวงศ์

MANAGER

Siritha Ariyawong

ปกหน้า: วลาดีมีร์ ปุติน

บทบรรณาธิการ

ในโอกาสครบรอบ 75 ปี ของการสืบสุดสังคมโลกครั้งที่ 2 ศูนย์รัฐสเซียศึกษาแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ร่วมกับสถานเอกอัครราชทูต สหพันธรัฐรัฐสเซียประจำประเทศไทย ได้จัดทำวารสารรัฐสเซียศึกษา ฉบับพิเศษขึ้น ความพิเศษของการสารฉบับนี้ คือการนำเอาทความเรื่อง “ความรับผิดชอบร่วมกันต่อประวัติศาสตร์ และอนาคต: บทเรียนจริง จากวันครบรอบ 75 ปี การสืบสุดสังคมโลกครั้งที่ 2” ที่ประธานาธิบดี วลาดีมีร์ ปูติน นิพนธ์ขึ้นเนื่องในวาระดังกล่าว มาติพิมพ์ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษในฉบับเดียวกัน เพื่อให้ท่านผู้อ่านได้รับทราบถึงความรู้สึก นึกคิดของผู้นำประเทศรัสเซีย ที่มีต่อสังคมโลกครั้งที่ 2 และความจำเป็น ที่จะต้องจัดงานรัฐพิธีที่ยิ่งใหญ่ เพื่อจำลึกถึงวิรกรรมของบรรพชนที่ได้ อุทิศชีวิตและทุกสิ่งอย่างในมหาสงค์รัฐปีตุภูมิ นอกจากนั้น ประธานาธิบดีปูตินยังได้นำเกล็ดประวัติศาสตร์ที่ไม่ได้มีการกล่าวถึง และ บางเรื่องก็มีการเบี่ยงเบนโดยชาติต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง จนทำให้ผู้ที่ไม่ได้ศึกษา ประวัติศาสตร์อย่างจริงจังและรอบด้าน รู้และเข้าใจประวัติศาสตร์ผิดเพี้ยน ไป ดังนั้นบทความพิเศษนี้จึงเป็นข้อมูลเบื้องต้น ที่จะสร้างความเข้าใจให้กับ ประชาชนโลก ในบทบาทและหน้าที่ของผู้นำประเทศสหพันธรัฐรัฐสเซียที่มี ต่อประวัติศาสตร์โลก และการนำพาสันติภาพมาสู่โลก ซึ่งประเด็นหลักนี้ ล่าสุดผู้นำรัฐสเซียได้เสนอให้มีการจัดประชุมผู้นำห้าประเทศที่มีอาวุธนิวเคลียร์ ซึ่งเป็นสมาชิกถาวรของคณะมนตรีความมั่นคง เพื่อ “แสดงเจตจำนง ทางการเมือง และหารือเกี่ยวกับอนาคตร่วมกัน” ซึ่งนายปูตินกล่าวว่า “มันเกี่ยวข้องกับประเด็นในการรักษาสันติภาพ การเสริมสร้างความมั่นคง

ระดับโลก และระดับภูมิภาค ตลอดจนการควบคุมอาวุธเชิงกลยุทธ์ ซึ่งเป็นความพยายามร่วมกันในการต่อต้านการก่อการร้ายลัทธิสุดโต่ง ความท้าทาย และภัยคุกคามที่สำคัญอีกหนึ่ง

บรรณาธิการสารสารสเชียศึกษา ขอขอบคุณสถานเอกอัครราชทูต
รัสเซีย ประจำประเทศไทย ที่ได้ติพิมพ์บทความในสารสารสเชียศึกษา
และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านผู้อ่านจะได้ความรู้เกี่ยวกับแนวความคิด
ด้านสังคมและสันติภาพของผู้นำรัสเซียได้ดียิ่งขึ้น

ดร.รอมย์ ภิรมย์ตรี

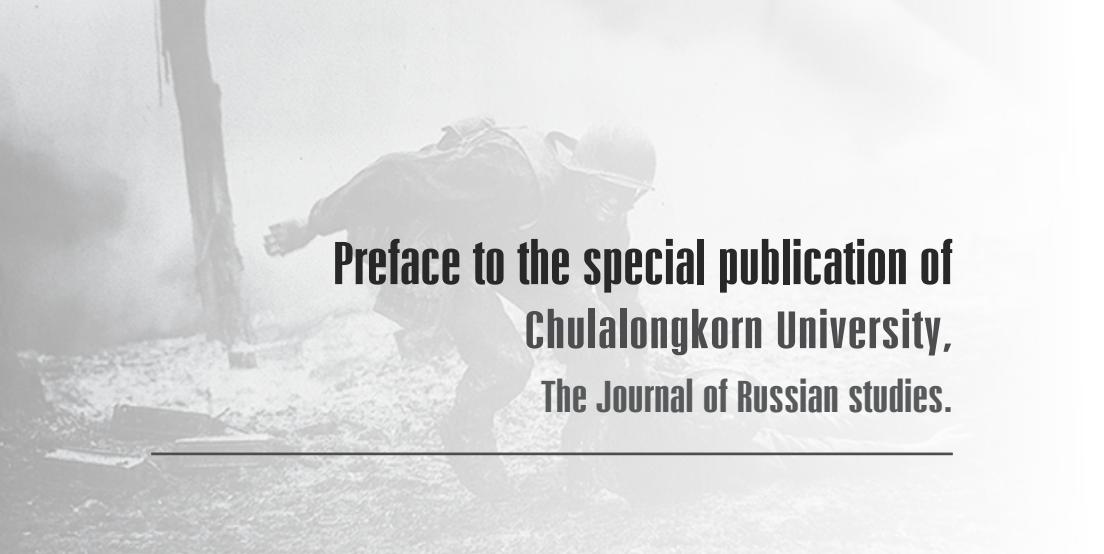
บรรณาธิการ

สารบัญ

หน้า	
บทบรรณาธิการ	
บทนำ ในวาระพิเศษของวารสารศูนย์รัสเซียศึกษา	1
แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	
Preface to the special publication of	2
Chulalongkorn University,	
The Journal of Russian studies.	
瓦拉ดีมิร์ ปูติน : ความรับผิดชอบร่วมกันต่อประวัติศาสตร์	3
และอนาคต บทเรียนจริงจากวันครบรอบ 75 ปี	
การสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2	
75 th Anniversary of the Great Victory :	39
Shared Responsibility to History and our Future	

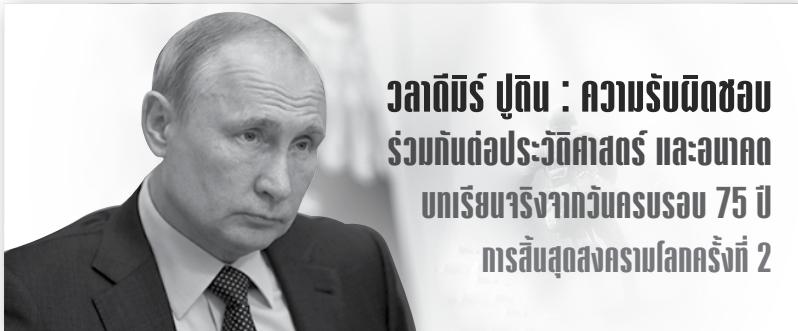
ບທໍາ ໃນວາරะພິເກມຂອງວາරສາຮຸບຍໍຮັດເຊີຍສຶກຫາ ແຫ່ງຈຸ່າລັງກຽມທຳວິທາລ້າຍ

เนื่องในโอกาสการครบรอบ 75 ปี ของการสันสุดสังคมโลก
ครั้งที่สองในวันที่ 2 กันยายน พ.ศ. 2563 นี้ ห้ามอยั่งกลับไปจะเห็นว่า
สังคมครั้งนั้นเป็นสังคมที่รุนแรง และโหดร้ายที่สุดในประวัติศาสตร์
ของมนุษยชาติ ซึ่งขณะในสังคมครั้งนั้น เกิดจากการต่อสู้กันอย่างหนัก
ของหลายประเทศทั่วโลก โดยกองกำลังร่วมของฝ่ายสัมพันธมิตรที่มี
สหภาพโซเวียตร่วมอยู่ด้วย ซึ่งสหภาพโซเวียตนั้นเป็นประเทศที่ได้สูญเสีย
ทรัพยากรมหาศาลเพื่อแลกกับการได้รับชัยชนะ โดยบ้านเมือง สิ่งปลูกสร้าง
อาวุธยุทธภัณฑ์ ได้รับความเสียหายอย่างหนัก และที่สำคัญที่สุด คือ
ชีวิตของมนุษย์ ดังนั้นเพื่อรำลึกถึงวันครบรอบการสันสุดของสังคมโลกครั้งนี้
และเพื่อให้ผู้อ่านได้รุนคิดถึงความหมายของสังคม และมรดกตกทอด
ของสังคมที่ทั้งເ姣้าไว้สำหรับคนรุ่นต่อ ๆ ไป ทางสถานเอกอัครราชทูตสเซีย
ประจำประเทศไทยจึงขอนำเสนอบทความจากประธานาธิบดี วลาดีมีร์ ปูติน
แห่งสหพันธรัฐรัสเซีย มาเนื่องในโอกาส上述

Preface to the special publication of Chulalongkorn University, The Journal of Russian studies.

September 2, 2020 marks the 75 anniversary of the end of the World War II. To this day it remains the most violent and brutal conflict in the history of humanity. The victory was achieved in fierce battles across the world by joint forces of allied nations that included the Soviet Union, a country that by all estimates paid the heftiest price for the sake of the victory in terms of total aggregate losses of capital, hardware and, most importantly, human lives. To commemorate the anniversary and to give a reader the chance to ruminate over the meaning and legacy of the war as well as its lessons for future generations the Embassy of Russia in Thailand presents the following article by the Russian President Vladimir Putin.

วลาดีมิร์ ปูติน : ความรับผิดชอบ ร่วมกับต่อประวัติศาสตร์ และอนาคต บทเรียนจากวันครบรอบ 75 ปี การล้มลุกลงคราเมโลกครั้งที่ 2

วันที่ 19 มิถุนายน พ.ศ. 2563

โดย วลาดีมิร์ ปูติน ประธานาธิบดีแห่งสหพันธรัฐรัสเซีย

75 ปี ผ่านไปสำหรับการสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 หรือ ในความหมายของรัสเซียคือ มหาสงครามปักป้องปิตุภูมิ ในช่วงเวลาที่ผ่านไปนั้น มีผู้คนมากมายหลายรุ่นเติบโตขึ้นมา แผนที่การเมืองโลกได้เปลี่ยนแปลงไป ประเทศสหภาพโซเวียตยังคงอยู่ที่เคียงข้างประเทศอินเดีย และได้ทิ่งยักษ์ กองกุ้กโลกทั้งใบไว้ได้หายไปจากแผนที่ ความทรงจำจากสงครามครั้งนั้นนักค่อย ๆ ดูไกลอกอกไป แม้จากตัวผู้ที่เข้าร่วมสงครามครั้งนั้นเอง ทำไม่วันที่ 9 พฤษภาคม ของทุกปีจึงเป็นวันสำคัญสำหรับชาวรัสเซีย ? แล้วทำไม่วันที่ 22 มิถุนายนจึงเป็นวันหยุด ที่เหมือนมีอะไรบางอย่างค้าบค่าของเราอยู่ ?

ดูเหมือนจะเป็นเรื่องธรรมชาติที่หากจะกล่าวว่า สงครามนั้นได้ทิ้งรอยแผลลึกไว้ในประวัติศาสตร์ของทุกครอบครัว เป็นของหลังค้า甫ดเหล่านี้ คือ ชะตากรรมของผู้คนนับล้านที่ได้รับความทุกข์ทรมาน และความเจ็บปวดสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนั้น คือ ความภาคภูมิใจ ความจริง และความทรงจำทั้งสิ้น

สำหรับครอบครัวของผม 伤คราม คือ ความทรมานอย่างแสนสาหัส ที่เมืองเลนินกราดได้ถูกปิดล้อม และผมได้สูญเสียพี่ชายวัย 2 ขวบไป ในการปิดล้อมเมืองครั้งนั้น แม่ผมรอดตายอย่างปาฏิหาริย์ ส่วนพ่อผม เป็นอาสาสมัคร และเขาได้สละชีวิตของเขามาเพื่อปกป้องบ้านเกิดเหมือน ๆ กับชาวโซเวียตอีกนับล้านคนที่ออกไปในสงคราม เขาบาดเจ็บสาหัสจาก การต่อสู้บนท้องถนนเนียฟสก์ เปิร์ษตสก้า เวลาหล่ายปีก่อนไป มันยังทำให้ผม ยิ่งต้องพูดคุยกับแม่ของผมเพื่อรับรู้ถึงความรู้สึกของท่านจากการใช้ชีวิต ในช่วงเวลาอันยากลำบากนั้น แต่น่าเสียดายที่ผมไม่สามารถทำแบบนั้นได้ อีกแล้ว ถึงแม้มันจะเป็นความรู้สึกที่อยู่ลึก ๆ ในจิตใจของผม การเข้าใจถึง ความรู้สึกในช่วงเวลาอันนั้นของพ่อ และแม่ของผม

ผู้คนที่อยู่ในวัยของผม และผมเชื่อว่ามันสำคัญมาก สำหรับคนรุ่นลูก รุ่นหลานของเราที่จะรับรู้ว่าบรรพบุรุษของเรานั้นได้ผ่านอะไรมาบ้าง และ พวกราชต้องอดทนอดกลั้นมากแค่ไหนเพื่ออาชันะสงครามให้ได้ ? ความแข็งแกร่งที่แท้จริงของพวกราชมาจากไหน และคนทั้งโลกจะต้อง ประหลาดใจ แน่นอนที่สุด พวกราชอาชันะเพื่อปกป้องบ้านเกิด ลูกหลาน ความรัก และครอบครัวของพวกราช อย่างไรก็ตาม สิ่งที่เข้าได้สื่อให้เราับรู้ คือการปกป้องแผ่นดินเกิด หรือมาตุภูมิของเขามา ความรู้สึกพวกราชนี้เป็น ความรู้สึกที่เป็นแก่นแท้ของเรา และได้กล่าวเป็นความหมายในสงคราม ต่อต้านลัทธินาซีครั้งนั้น

มีความเกิดขึ้นหลายครั้งว่า คนรุ่นปัจจุบันจะทำอย่างไรหาก เกิดเหตุการณ์คับขัน สิ่งที่ผมมองเห็น คือ หมอยาและพยาบาล เด็กนักเรียน ที่ผมเห็นเมื่อวานที่วันนี้ต้องออกไปใน “โซนสีแดง” หรือ โซนอันตราย เพื่อที่จะช่วยชีวิตผู้คน ทหารของพวกราชที่ออกไปรับใช้ชาติ และได้เสียชีวิต

ในสมรภูมิการต่อสู้กับการก่อการร้ายนานาชาติในบริเวณตอนเหนือของเทือกเขาคอเคซัส และในประเทศซีเรีย พวกเขายังอายุน้อย ทหารนักรบหลายคนในกองพลรุ่มที่ 6 ที่เป็นต้านนั้นอายุยังน้อยเพียง 19-20 ปี แต่พวกเขายังหมัดนั้นได้แสดงออกให้เห็นแล้วว่าพวกเขารู้กับความสำเร็จที่เกิดจากการต่อสู้เพื่อมาตุภูมิของเรานางสหกรณ์โลกครั้งที่ 2 หรือมหาสหกรณ์ปีตุภูมิครั้งนั้น

ดังนั้น มันเป็นเหตุผลที่ทำให้มันใจแล้วว่าลักษณะนิสัยของชาวรัสเซียเรานั้น เราย้อมที่จะทำภาระหน้าที่ของเราระดับชาติจากความรู้สึกท้อถอยเมื่อเราเจอสถานการณ์ที่จำเป็น โดยมีพื้นฐานมาจากความไม่เห็นแก่ตัว ความรักชาติ ความรักบ้านเกิด รักในครอบครัว และรักในปีตุภูมิ ค่านิยมเล่าเรียนค่านิยมพื้นฐานของชาวรัสเซียในปัจจุบัน และเป็นค่านิยมที่เป็นเสมือนกระดูกสันหลังค้าจูนอิชป์ไตยของเรา

ทุกวันนี้เรามีประเพณีใหม่ที่ถูกสร้างขึ้นโดยผู้คน โดยเรียกว่า “กองทหารอมตะ” ซึ่งเป็นการเดินขบวนไปบนถนนและแสดงออกถึงความชาบชีงต่อสายเลือดบรรพบุรุษของเรา การเชื่อมโยงสายเลือด และความทรงจำที่ส่งต่อกันมาต่อรุ่นต่อรุ่น โดยผู้คนนับล้านจะเดินขบวนไปพร้อมๆ กับรูปถ่ายของคนที่เขารักที่เคยปกป้องปีตุภูมิ และต่อสู้อาชันะลัทธินาซีได้นั่นหมายความว่าชีวิต และการเสียสละของบรรพบุรุษของเราเหล่านั้นจะไม่มีวันถูกลืม ซัยชนะที่พวกเขามอบให้แด่พวกเราทุกคนจะไม่มีวันหายไปจากความทรงจำ

หากกล่าวถึง ความรับผิดชอบของเราทั้งต่อตัวดีต และอนาคต พวกเราจะทำทุกอย่างเพื่อไม่ให้เกิดโศกนาฏกรรมซ้ำอีก ดังนั้น ผมจงถือเป็นหน้าที่

ของผมในการเขียนบทความนี้ ซึ่งเกี่ยวข้องกับสังคมโลกครั้งที่ 2 หรือ มหาสังคมปักปีตุภูมิขึ้นมา โดยผมได้พูดถึงแนวคิดนี้กับผู้นำระดับโลก หลายต่อหลายท่าน และทุกคนต่างเห็นด้วย เมื่อปีที่แล้วมีการประชุมสุดยอดผู้นำ ประเทศเครือรัฐอุตุราช (Commonwealth of Independent States : CIS) เรากล่าวกันว่าการต่อสู้ของชาวโซเวียตในสังคมโลก ครั้งที่ 2 ที่เราได้ซัยชนะเหนืออัลตินาซีเป็นสิ่งที่สำคัญที่พากเราจะต้อง ถ่ายทอดให้ลูกหลานได้รับรู้ถึงความกล้าหาญของบรรพชนเรานี้ ที่ไม่ว่าจะ แนวหน้า หรือ กองหนุน ทั้งหมดนั้นคือ “ชาวโซเวียต” ที่ต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กัน และเป็นตัวแทนของสาธารณรัฐทั้งหมด โดยผมได้พูดกับเพื่อนร่วมงาน ของผมถึงความยากลำบากของช่วงสังคมครั้งนั้น

บทสนทนาดังกล่าวนั้นได้ส่งเสียงสะท้อนอย่างมากในทวีปยุโรป และทั่วโลก นั่นหมายความว่า บทเรียนในอดีตของเรานั้นเป็นสิ่งที่จำเป็น และเร่งด่วน ในเวลาเดียวกันก็ได้มีหลากหลายอารมณ์ที่มองดูซับซ้อน จากหลาย ๆ ฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มนักการเมืองที่มองว่ารัสเซียกำลังจะ เขียนประวัติศาสตร์หน้าใหม่ อย่างไรก็ตาม พวกเขา ก็ไม่สามารถปฏิเสธ ความจริงได้ และไม่สามารถสร้างข้อโต้แย้งกับเอกสารต้นฉบับที่ไม่ได้มีแค่ ในจดหมายเหตุในภาษารัสเซีย แต่เอกสารเหล่านั้นยังมีในจดหมายเหตุ ของหลาย ๆ ประเทศด้วย

ดังนั้น จึงมีความจำเป็นที่จะต้องวิเคราะห์สาเหตุที่นำไปสู่การเกิด สังคมโลก โดยเรียนรู้จากโศกนาฏกรรมที่ยากลำบาก ซัยชนะ และ บทเรียนของสังคม ไม่ว่าจะเป็นประเทศรัสเซียของเรา หรือประเทศอื่น ๆ ทั่วโลก โดยผมขออภิปรัช่วงว่าให้พิจารณาจากเอกสาร และจดหมายเหตุ หรือประจักษ์พยานของคนที่อยู่ในยุคอันยากลำบากนั้น เพื่อหลีกเลี่ยง แนวคิดจากการคาดเดา และอุดมการณ์ทางการเมือง

ผู้อยากรู้ว่าในนี้เกิดข้อเท็จจริงอีกรึว่าชั้นวนของสังคมโลกครั้งที่ 2 มาจากการตัดสินใจที่เป็นผลมาจากการสังคมโลกครั้งที่ 1 ไม่ว่าจะเป็นสนธิสัญญาแวร์ชาเยสที่กล้ายเป็นสัญลักษณ์ของความไม่ยุติธรรมกับเยอรมนี มันทำให้เยอรมนีเหมือนโคนปล้น และต้องจ่ายค่าปฏิรูปสังคมจำนวนมากให้กับชาติพันธมิตรตัวตอก ซึ่งทำให้เศรษฐกิจของเยอรมนีพังลงถึงขนาดนายพลชาวแวร์เชส แฟร์ดิเน็ง พื้อห้องทำงานที่ดูบัญชาการสูงสุดฝ่ายสัมพันธมิตรในสังคมโลกครั้งที่หนึ่ง กล่าวไว้ว่า “นี่ไม่ใช่การรักษาสันติภาพ แต่เป็นแค่การพักรบยีสิบปี”

มันเป็นความอัปยศของชาติที่ก่อให้เกิดการโจมตีทางความรู้สึกที่รุนแรง และเกิดขึ้นในเยอรมนี ทำให้พวกราชีน้ำใจความรู้สึกเหล่านี้สร้างโฉมหน้าขึ้นโดยสัญญาว่าจะกำจัดมรดกที่ได้รับมาจากการสัญญาแวร์ชาเยส และทำให้ประเทศเยอรมันกลับมายังใหญ่อีกรึ ขณะเดียวกัน มันคือ การทำให้ชาวเยอรมันเข้าสู่สังคมครั้งใหม่ ในทางตรงกันข้าม ทั้งอังกฤษ และอเมริกา ต่างได้ลงทุนทางการเงินไปกับการสร้างโรงงาน และผลิตอาวุธในเยอรมันเป็นจำนวนมหาศาล เพื่อผลผลิตในอุตสาหกรรมทางทหาร ขณะเดียวกันกลุ่มคนชั้นสูง และนักการเมืองต่าง ๆ ได้ก่อให้เกิดลัทธิชาตินิยมอย่างรุนแรงจนเกิดความการเคลื่อนไหวทั้งในยุโรป และเยอรมัน

การจัดระเบียบโลกของสนธิสัญญาแวร์ชาเยส (Versailles World Order) ก่อให้เกิดความขัดแย้งที่แฝงเร้นไว้ และความขัดแย้งที่เกิดขึ้นอย่างเปิดเผยขึ้นมาอีกมากมาย เยอรมันได้มาตั้งอยู่บนแผนที่พร้อมด้วยรัฐใหม่ในยุโรปที่ถูกสร้างขึ้นโดยชาติผู้ชนะสังคมโลกครั้งที่ 1 โดยผลการ ซึ่งทำให้เกิดความขัดแย้งขึ้นในเรื่องข้อพิพาทด้านอาณาเขต และการเรียกร้องต่าง ๆ จนกล้ายเป็นเหมือน “ระเบิดเวลา”

หลังจากการเกิดสังคมโลกครั้งที่ 1 ขึ้นนั้น ได้เกิดผลที่ตามมาคือ การตั้ง “องค์การสันนิบาตชาติ” ซึ่งเป็นองค์การระดับนานาชาติที่เป็น ความหวังในการสร้างสันติภาพ และความมั่นคงให้เกิดขึ้นบนโลก มันเป็น ความคิดที่ดี และหากปฏิบัติตามได้อย่างสม่ำเสมอ ก็คงจะสร้างสันติภาพ ให้กับโลกได้ และไม่เกิดสังคมโลกขึ้นอีก

อย่างไรก็ตาม องค์การสันนิบาตชาติก็โดนครอบงำไปด้วย ชาติมหานาจอย่างฝรั่งเศส และสหราชอาณาจักร จนทำให้การสนทนາ และเจรจาต่าง ๆ เป็นไปโดยไร้จุดหมาย ทั้งสันนิบาตชาติ และทวีปยุโรป กลับทำเป็นไม่ได้ยินเสียงจากฝั่งสหภาพโซเวียตที่เรียกร้องให้เกิด ความปลดปลั่ง และความมั่นคงโดยรวมที่เท่าเทียมกัน ด้วยการลงนาม ในสนธิสัญญาสหภาพโซเวียต แต่ข้อเสนอถูกปฏิเสธ

สันนิบาตชาติยังล้มเหลวในการป้องกันความขัดแย้งที่เกิดขึ้น ในหลาย ๆ แห่งทั่วโลก เช่น การโจมตีของอิตาลีในเอธิโอเปีย สงครามกลางเมือง ในสเปน และการรุกรานของญี่ปุ่นในจีน ปัญหาคำโฆษณาชวนเชื่อน่าซึ สำหรับการเข้ายึดครองและการรวมประเทศออสเตรียเข้ากับเยอรมนี (Anschluss of Austria) นอกจากนั้น ยังมีเหตุการณ์การทรายของมัวนิก โดย อิตาเลอร์ และมุสโลิโน ที่เป็นความเกี่ยวของกับผู้นำอังกฤษ และฝรั่งเศส จนนำไปสู่การครอบครองเชโกสโลวาเกียด้วยการอนุมัติสันนิบาตชาติ ผสมผสานกับที่จะพูดในประเด็นที่ว่า เราได้กระทำต่างจากผู้นำชาติยุโรปอื่น ๆ ในสมัยนั้น ผู้นำของเราสถาlin ไม่เคยทำความเสื่อมเสียด้วยการไปพบปะ กับอิตาเลอร์ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในหมู่ผู้นำชาติตะวันตกว่าเป็นนักการเมือง ที่มีเชื่อสีียง และเข้าเป็นแขกคนสำคัญที่ได้ไปเยี่ยมเมืองหลวงสำคัญ ๆ ในทวีปยุโรปในขณะนั้น

โปแลนด์ยังมีส่วนในการแบ่งแยกประเทศเชโกสโลวาเกียกับเยอรมนีด้วย พากขาตัดสินใจและวางแผนกันล่วงหน้าด้วยว่าใครจะได้อะไรจากการแบ่งดินแดนเชโกสโลวาเกีย เมื่อวันที่ 20 กันยายน ค.ศ. 1938 เอกอัครราชทูตโปแลนด์ ประจำประเทศไทยเยอรมนี นายโจเซฟ ลิปสกี (Józef Lipski) ส่งรายงานไปถึงกระทรวงการต่างประเทศของโปแลนด์ เกี่ยวกับการรับรองต่าง ๆ ของอิตเลอร์ในกรณีความขัดแย้งระหว่างโปแลนด์ และเชโกสโลวาเกีย ซึ่งได้ระบุถึงผลประโยชน์ในดินแดนเมืองเตสเซน (Teschen) ซึ่งความเจ้มัวว่า ไรซ์ (Reich) หรือ เยอรมนีจะยึนหยัดอยู่ข้าง โปแลนด์ โดยผู้นำนาซีถึงกับแนะนำว่า โปแลนด์สามารถเริ่มดำเนินการได้โดยหลังจากเยอรมนีเข้ายึดครองซูเดเตส (Sudeten) ได้

โปแลนด์ทราบดีว่าหากไม่ได้รับการสนับสนุนจากอิตเลอร์ในการผนวก ร่วมแผนการกัน ก็จะนำไปสู่ความล้มเหลว แผนต้องการจะกล่าวถึงบทสนทนา ของเอกอัครราชทูตเยอรมนี ประจำกรุงวอร์ซอ ท่านทูตสาาน อดอล์ฟ วุน โมลเก (Hans-Adolf von Moltke) และ โจเซฟ เบค (Józef Beck) ในวันที่ 1 ตุลาคม ค.ศ. 1938 ซึ่งได้ถูกเพ่งเลึงเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่าง โปแลนด์-เชก และจุดยืนของสหภาพโซเวียตในเรื่องนี้ โดย โจเซฟ เบค ได้แสดงความขอบคุณอย่างแท้จริงสำหรับการปฏิบัติที่จริงรักภักดี ซึ่งสอดคล้องกับผลประโยชน์ของโปแลนด์ในการประชุมมิวนิก และ ความจริงใจที่มีให้ระหว่างที่มีความขัดแย้งกับเชก ทัศนคติของ Führer (ผู้นำ) และนายกรัฐมนตรีได้รับการชื่นชมอย่างเต็มที่จากรัฐบาล และ ประชาชน (โปแลนด์)

การแบ่งแยกของเชโกสโลวาเกียนั้นให้ร้ายและน่าเหยียดหยาม มิวนิกได้ทำลายแม้กราะทั้งหลักประกันที่เป็นทางการ ที่เประบางที่มีอยู่

ในทวีปยุโรป มันบ่งบอกได้ว่าข้อตกลงนั้นไร้ค่า การทรายศของมิวนิกนั้น เป็นการกระทำที่การ “จุดชนวน” และนำไปสู่การเกิดสงครามครั้งใหญ่ ในทวีปยุโรปที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้

วันนี้ นักการเมืองยุโรป และผู้นำโปแลนด์ต้องการเอกสารทรายศ ของมิวนิกซ่อนไว้ใต้พรมไม่ให้ใครเห็น เพราะอะไรนั้นหรือ ? อธิบายง่าย ๆ ว่า มันเป็นการที่ครั้งหนึ่งประเทศเหล่านั้นในยุโรปเคยผิดคำนั้นสัญญา และเคยไปสนับสนุนการทรายศของมิวนิก และการทรายศจากคนบางคน หรือเพื่อจะเปิดโปงอะไรบางอย่างนั้นไม่ใช่เหตุผลเดียว แต่มันคือความน่าอับอาย ของความทรงจำในปี ค.ศ. 1938 ที่มีเพียงสหภาพโซเวียตยืนหยัดต่อสู้เพื่อเชโกสโลวาเกีย

สหภาพโซเวียตว่ากันตามพันธกรณีระหว่างประเทศ รวมถึงข้อตกลง กับฝรั่งเศส และเชโกสโลวาเกีย ก็เพื่อป้องกันโศกนาฏกรรมที่อาจจะเกิดขึ้น ขณะเดียวกันโปแลนด์ก็ได้แสวงหาผลประโยชน์ ขัดขวางการสร้างความมั่นคง และความปลอดภัยโดยรวมให้เกิดขึ้นในยุโรป นายโจเซฟ เบค รัฐมนตรีว่าการกระทำการต่างประเทศโปแลนด์เขียนในจดหมายของเขาง่วันที่ 19 กันยายน ค.ศ. 1938 โดยกล่าวถึงเอกสารราชทูตโจเซฟ ลิปสกี ก่อนการเข้าพบกับ希特เลอร์ ในปีก่อนหน้า โดยรัฐบาลโปแลนด์ได้ปฏิเสธไปถึง 4 ครั้ง ในเรื่องการเข้าแทรกแซงระหว่างประเทศในเชโกสโลวาเกีย

องค์กร และฝรั่งเศส ถือว่าเป็นพันธมิตรหลักของชาวเชกและสโลวัก แต่เลือกที่จะถอนหลักค้ำประกัน และปล่อยประเทศยุโรปตะวันออกไปเผชิญชะตากรรม ซึ่งการกระทำเช่นนั้นเป็นการดึงดูดความสนใจของเยอรมนีไปทางตะวันออก เพื่อให้เยอรมนี และสหภาพโซเวียตปะทะกันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

นั่นคือสาระสำคัญของนโยบายการผ่อนปรนของตะวันตก ซึ่งไม่เพียงแต่จะไล่ตามไรซ์ที่สาม (เยอรมนี) แล้ว ยังทำให้มุ่งความสนใจไปสู่จุดอื่นด้วย เรียกว่า กติกาสัญญาต่อต้านคอมинтерน (Anti-Comintern Pact) ทำให้เกิดลัทธิฟاشิสต์อิตาลี และจักรวรรดิญี่ปุ่น ในตะวันออกไกล นโยบายนี้ได้บทสรุปในข้อตกลงอังกฤษ-ญี่ปุ่น ในฤดูร้อน ค.ศ. 1939 ซึ่งทำให้โตเกียวได้อิสระในจีน ชาติมหาอำนาจในญี่ปุ่นปะเม่เต็มใจในการรับรู้ อันตรายร้ายแรงที่จะเกิดขึ้นจากเยอรมนี และพันธมิตรทั่วโลก พากษาแค่ หวังว่าจะไม่มีความไม่สงบแต่ต้องพากษาในสังคม

การทreyศของมิวนิกนั้นแสดงให้สหภาพโซเวียตเห็นว่า ประเทศตะวันตก และประเทศต่าง ๆ จะสามารถจัดการกับปัญหาด้านความมั่นคง ปลอดภัยได้โดยไม่คำนึงถึงผลประโยชน์ของตน แต่ในความเป็นจริงพากษา ก็สามารถที่จะสร้างแนวรบต่อต้านสหภาพโซเวียตได้หากมีความจำเป็น

อย่างไรก็ตาม สหภาพโซเวียตมีความพยายามอย่างเต็มที่ที่จะใช้ ทุกโอกาสในการสร้างแนวร่วมต่อต้าน希特เลอร์ (Anti-Hitler Coalition) และพมขอย้ำอีกรังว่า ตัวอย่างประเทศตะวันตก เช่น หน่วยข่าวกรอง ได้รายงานรายละเอียดให้ผู้นำสหภาพโซเวียตทราบข้อมูลโดยละเอียด เกี่ยวกับเบื้องหลังการติดต่อระหว่างสหราชอาณาจักร และเยอรมนี ที่เกิดขึ้นในฤดูร้อนปี ค.ศ. 1939 สิ่งสำคัญนั้นคือการติดต่อเหล่านั้นค่อนข้าง จะมีความกระตือรือร้น และมีความรวดเร็วใกล้เคียงกับการเจรจาไตรภาคี ระหว่างฝรั่งเศส สหราชอาณาจักร และสหภาพโซเวียต ซึ่งจะตรงข้ามกับ การติดต่อกับชาติตะวันตกอื่น ๆ ซึ่งจะค่อนข้างยืดเยื้อ เพื่อให้มองภาพออก แผนจะอ้างถึงเอกสารจากหอจดหมายเหตุของอังกฤษ ที่มีการให้คำแนะนำ สำหรับการกิจทางทหารของอังกฤษที่เขียนถึงมอสโกในเดือนสิงหาคม

ค.ศ. 1939 โดยระบุไว้ว่าง ๆ ว่าคณะผู้แทนจะต้องดำเนินการเจรจาอย่างช้า ๆ และรักษาผลแห่งสหราชอาณาจักรยังไม่พร้อมที่จะรับภาระหน้าที่ใด ๆ และจำเป็นต้องจำกัดเสรีภาพในการตัดสินใจดำเนินการภายใต้สถานการณ์ต่าง ๆ แม้จะสังเกตได้ว่า คณะผู้แทนของสหภาพโซเวียตจะนำโดยผู้นำสูงสุดของกองทัพแดง ต่างจากอังกฤษ และฝรั่งเศส ซึ่งผู้นำโซเวียตจะมีอำนาจในการตัดสินใจ และสามารถลงนามในเอกสารทางทหารกับอังกฤษ และฝรั่งเศส ต่อการกระทำอันเป็นการรุกรานในทวีปยุโรปได้ทันที

ส่วนโปแลนด์ล้มเหลวในบทบาทการเจรจา เนื่องจากไม่ต้องการการผูกมัดใด ๆ กับสหภาพโซเวียต เมื่อจะถูกประเทศตะวันตกกดดัน ผู้นำโปแลนด์ กีปซิลล์การร่วมรบกับกองทัพแดง ในการต่อสู้กับกองทัพนาซีเยอรมัน (Wehrmacht) หลังจากที่รู้ข่าวการไปถึงของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของนาซีเยอรมัน โยอาคิม ฟีอน ริบเบนทร็อพ (Joachim von Ribbentrop) ที่กรุงมอสโก ทำให้เจซิฟ เบค รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศโปแลนด์ไม่เต็มใจ โดยแจ้งผ่านทูตของฝรั่งเศสไปถึงสหภาพโซเวียตว่า การต่อสู้ร่วมกันของโปแลนด์ และกองทัพแดง แห่งสหภาพโซเวียตนั้นไม่ใช่คำถ้า แต่ในทางเทคนิคแล้ว นั่นหมายถึงยังต้องมีการตกลงกัน ในขณะเดียวกันเขาก็อธิบายให้เพื่อนร่วมงานฟังว่า “ผมเห็นด้วยกับคำพูดนี้เพียงเพื่อประโยชน์ทางยุทธวิธีเท่านั้น แต่จุดยืนของเรายังคงเดินต่อไปเป็นที่สิ้นสุด และไม่เปลี่ยนแปลง”

ในสถานการณ์นี้สหภาพโซเวียตได้ลงนามในสัญญาการไม่รุกรานเยอรมัน และเกือบจะเป็นประเทศสุดท้ายในยุโรปที่ทำเช่นนั้น และเป็นการกระทำที่อยู่ในภาวะที่แท้จริงของสงคราม นั่นหมายถึงสงครามกับเยอรมันทางด้านตะวันตก และสงครามกับญี่ปุ่นในด้านตะวันออก ที่กำลังสู้กันอย่างดุเดือดในบริเวณแม่น้ำคัลคิน โกล (Khalkhin Gol)

สตาลิน และผู้ติดตามของเขาครวตได้รับการกล่าวถึงอย่างถูกต้อง หล่ายประการ เรายังได้จดจำการกระทำที่เป็นอาชญากรรมที่รัฐบาลทำกับประชาชน และความน่ากลัวที่เกิดขึ้นกับการที่รัฐต้องปราบปราม แต่หากกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ผู้นำโซเวียตสามารถถูกทำให้ได้ แต่ร้ายคุกคามที่มาจากการภายนอกนั้นมักอีกเรื่องหนึ่ง เขามองเห็นว่าโซเวียตถูกปล่อยให้จัดการกับเยอรมัน และพันธมิตรของเยอรมัน และเมื่อเขามีคำนึงถึงวัยคุกคามที่แท้จริงนี้พอกันนี้ เขางึงพยายามซื้อเวลาอันมีค่าที่จำเป็นเพื่อเสริมสร้างการป้องกันประเทศ

ทุกวันนี้เราได้ยินข้อกล่าวหาหมาย และการคาดเดากับรัสเซีย ในยุคสมัยใหม่ ที่ไปเกี่ยวข้องกับสนธิสัญญาการไม่รุกรานที่ลงนามในตอนนั้น (Non-Aggression Pact) แม้จะใช่ว่า รัสเซียเป็นประเทศที่สืบทอดกฎหมายมาจากสหภาพโซเวียต และยุคโซเวียต ด้วยชัยชนะ และศอกนากฎหมายทั้งหมดเป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์อันยาวนานนับพันปีของเรายิ่งไร้ตามขอให้เราจำไว้ว่าสหภาพโซเวียตได้ประเมินกฎหมาย และศีลธรรมของสิ่งที่เรียกว่าสนธิสัญญาติกาสัญญาโมโลตอฟ-ริบเบนทร็อพ (Molotov-Ribbentrop Pact) ที่ได้ลงนามไว้ อย่างไรก็ตาม การลงมติเมื่อวันที่ 24 ธันวาคม ค.ศ. 1989 นั้น ได้มีการประณามข้อตกลงลับอย่างเป็นทางการว่าเป็น “การกระทำของอำนาจส่วนบุคคล” ซึ่งไม่ใช่เจตจำนงของสหภาพโซเวียต ที่จะต้องมารับผิดชอบต่อการสมรู้ร่วมคิดนี้

แต่รัฐอื่น ๆ ต้องการที่จะเลี่ยงข้อตกลงระหว่างนาซีเยอรมัน กับนักการเมืองยุโรปตะวันตก ไม่ต้องพูดถึงการประเมินทางกฎหมาย หรือการขอความร่วมมือทางการเมืองระหว่างกันและกัน รวมถึงการแสดงการยอมรับแบบเจียง ฯ หรือแม้แต่การสนับสนุนกันโดยตรงของนักการเมืองยุโรปบางคนต่อแผนการ

อันป่าเดือนของนาซีเยอรมัน ซึ่งหากจะจำวัดอันเหยียดหยาม ซึ่งกล่าวโดย
เอกสารราชทูตโปแลนด์ประจำเยอรมัน โจเซฟ ลิปสกี ระหว่างการสนทนากับ
กษิตเลอร์ เมื่อวันที่ 20 กันยายน ค.ศ. 1938 “เพื่อการแก้ปัญหาชาวเยวี่
ชาเกล่าไว้ว่า เราก็สร้างอนุสาวรีย์อันดงามในวอร์ซอเพื่อเป็น
เกียรติแด่พวงเข้า”

นอกจากนี้รายยังไม่ทราบว่ายังมี “ข้อตกลง” ใด ๆ หรือภาคผนวกใดๆ ในอีกหลาย ๆ ประเทศกับนาซีเยอรมันอีกหรือไม่ สิ่งเดียวที่เหลือ คือ การยืนยันคำพูดของเขาเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเจรจาลับของอังกฤษกับเยอรมัน ยังปราศจากการยืนยันด้วยคำพูด ดังนั้นเรายากจะขอความร่วมมือให้ทุกรัฐเปิดเผยเอกสารให้ออกมาสู่สาธารณะ ทั้งเอกสารก่อนสงคราม และช่วงสงคราม ซึ่งเป็นวิธีที่ทางรัสเซียได้ทำมาต่อลดหลายปีที่ผ่านมา โดยบริบทที่ว่าเรียกสัมภาษณ์พร้อมให้ความร่วมมือในโครงการวิจัยที่มีส่วนร่วมของนักประวัติศาสตร์

ลองมองย้อนกลับไปในช่วงเวลา ก่อนการเกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 นั้นเป็นเรื่องไร้เดียงสาของ希ตเลอร์ ที่ได้กระทำต่อเชโกสโลวาเกีย แล้วจะไม่อ้างสิทธิเหนือดินแดนใหม่ ซึ่งการอ้างสิทธินี้เกี่ยวข้องกับการสมรู้ร่วมคิดในการแบ่งดินแดนเชโกสโลวาเกีย-โปแลนด์ ที่ซึ่งเป็นมรดกของสนธิสัญญาแวร์ชา耶ฟ์ ซึ่งนำไปสู่ชั่งตากرمที่เรารายกมันว่า ฉนวนดันท์ชิช (Danzig Corridor) ที่ถูกใช้เป็นข้ออ้าง โศกนาฏกรรมที่โปแลนด์ได้รับนั้น อยู่ที่ผู้นำโปแลนด์ซึ่งไปขัดขวางการสร้างพันธมิตรทางการทหารระหว่าง อังกฤษกับฝรั่งเศส และสหภาพโซเวียต โดยไปอาศัยความช่วยเหลือจากพันธมิตรตะวันตก ทำให้ประชาชนของตัวเองตกอยู่ภายใต้อันตรายจากกองทัพของ希ตเลอร์

การรุกรุกของกองทัพเยอรมันเป็นไปอย่างรวดเร็วและไม่คาดคิด แม้จะมีการต่อต้านอย่างดุเดือด และกล้าหาญของกองทัพโปแลนด์ในวันที่ 8 กันยายน ค.ศ. 1939 เพียงสัปดาห์เดียวกองทัพเยอรมันก็รุกเข้าใกล้กรุงวอร์ซอ จนนั้นวันที่ 17 กันยายน ค.ศ. 1939 กองทัพ และนักการเมืองโปแลนด์ได้หลบหนีไปโรมานีโดยทั้งผู้คนไว้ต่อสู้กับการรุกรานจากเยอรมัน

ความหวังของโปแลนด์ในการขอความช่วยเหลือจากพันธมิตรตะวันตก ที่ไร้ผล หลังจากประกาศสงครามกับเยอรมัน กองทหารของฝรั่งเศสได้รุกคืบเข้าไปในดินแดนเยอรมันได้เพียงไม่กี่สิบกิโลเมตร สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเหมือนการกระทำที่รุนแรง แต่ยังไม่กว่านั้นสถาบันของอังกฤษ-ฝรั่งเศส ซึ่งจัดการประชุมครั้งแรกเมื่อวันที่ 12 กันยายน ค.ศ. 1939 ที่เมืองอับเบวีย (Abbeville) ของฝรั่งเศส พวกเราตัดสินใจเรียกประชุมจากสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วในโปแลนด์ นั่นคือหลังจากสงครามได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว และเป็นความน่าอับอาย และสิ่งที่อังกฤษและฝรั่งเศสทำ คือ การทรยศต่อพันธกรณีที่มีต่อโปแลนด์อย่างชัดเจน

ต่อมาในระหว่างการพิจารณาคดีที่นูร์เมเบิร์ก (Nuremberg) นายพลชาวเยอรมันได้กล่าวถึงความสำเร็จอย่างรวดเร็วในฝั่งตะวันออก โดยนายพลอัลเฟรด จอดล์ (General Alfred Jodl) อดีตหัวหน้าเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการชั้นสูงของกองทัพเยอรมัน ยอมรับว่า “เราไม่ได้รับความพ่ายแพ้ในปี ค.ศ. 1939 เพราะหน่วยงานกองทัพฝรั่งเศส และอังกฤษโดยประมาณ 110 กองประจำการที่ตั้งอยู่ท่าทางตะวันตกนั้นได้อยู่เฉย ๆ แต่ 23 กองพลของเยอรมันกำลังทำการบูรณะกับโปแลนด์”

ผู้ขอตั้งข้อมูลทั้งหมดที่เป็นการติดต่อระหว่างสหภาพโซเวียต และเยอรมันในเดือนสิงหาคม และกันยายน ค.ศ. 1939 ออกมานา ตามเอกสารลับวรรณคองในสนธิสัญญาไม่รุกรานเยอรมัน ลงวันที่ 23 สิงหาคม ค.ศ. 1939 ระบุว่า การปฏิรูปตินเดน-การเมือง ในแผ่นดินโปแลนด์ พร้อมเดนที่จะเป็นประโยชน์ของทั้งสองประเทศ จะเป็นบริเวณที่เหล่าผู้ของแม่น้ำ นาริว (Narew) แม่น้ำวิสตูลา (Vistula) และ แม่น้ำแซน (San) กล่าวคือ อิทธิพลของโซเวียตไม่ได้ครอบคลุมเพียงแต่ถิ่นอาศัยของชาวยูเครน และเบลารุส แต่ยังขยายไปถึงดินแดนประวัติศาสตร์ของโปแลนด์ด้วย นั่นคือ บริเวณแม่น้ำวิสตูลา (Vistula) และ แม่น้ำบูก (Bug) ข้อเท็จจริงรู้กันไม่มากในทุกวันนี้

ในทำนองเดียวกันนี้ มีเพียงไม่กี่คนที่รู้ว่า ทันทีหลังจากมีการโจมตีโปแลนด์เกิดขึ้นในช่วงต้นเดือนกันยายน ค.ศ. 1939 ทางเบอร์ลินเรียกร้องให้มอสโกรเข้าร่วมปฏิบัติการทางทหารหลายครั้ง อย่างไรก็ตาม ทางผู้นำโซเวียตได้เพิกเฉยต่อการเรียกร้องเหล่านั้น และวางแผนที่จะหลีกเลี่ยงการมีส่วนร่วมกับทางเบอร์ลินให้นานที่สุด

มันค่อนข้างชัดเจนแล้วว่า กองทัพองค์กรดู และฝรั่งเศสจะไม่เข้ามาช่วยพันธมิตร และเยอรมันจะยืดดินแดนโปแลนด์ทั้งหมดได้ในเวลาสั้น ๆ และจะเคลื่อนทัพเข้าสู่กรุงมินสค์ เบลารุส ดังนั้นโซเวียตจึงได้ตัดสินใจส่งกองทัพแดงมุ่งสู่ตะวันตกซึ่งปัจจุบัน คือ พื้นที่ของยูเครน เบลารุส และลิทัวเนีย

เห็นได้ชัดว่าโซเวียตนั้นไม่มีทางเลือกมาก ซึ่งเป็นการนำโซเวียตเข้าสู่ความเสี่ยง โดยมจะกล่าวอีกครั้งว่า พร้อมเดนโซเวียต-โปแลนด์นั้น

มีระยะทางไม่ถึงสิบกิโลเมตรจากกรุงมินสค์ ประเทศสหภาพโซเวียตจึงต้องเข้าสู่สังคมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้กับกองทัพนาซี ซึ่งในทางภูมิศาสตร์นั้นโซเวียตเสียเปรียบอย่างมาก ซึ่งจะทำให้ผู้คนบริเวณนั้น คือ ชาวยิว ที่อาศัยอยู่จำนวนมากที่เมืองเบรสต์ (Brest) เมืองกรอดโน (Grodno) เมืองปชเมียลล์ (Przemyśl) เมืองลิวอฟ (Lvov) และวิลโน (Wilno) จะถูกปล่อยให้นาซีกับผู้สัมรู้ร่วมคิดสังหาร ซึ่งเป็นพวกที่ต่อต้านชาวยิว และหัวชาตินิยมรุนแรง

เป็นความจริงที่ว่าสหภาพโซเวียตพยายามอย่างมากในการหลีกเลี่ยงจากความขัดแย้งที่เกิดขึ้น โดยการพยายามไม่เข้าไปมีส่วนร่วมกับกองทัพเยอรมัน ซึ่งส่งผลให้การต่อสู้กับเยอรมันยิ่งก้าวอกไปไกลมากทางตะวันออก แทนที่จะเป็นการสู้รบบริเวณพรมแดนตามที่ตกลงไว้ในข้อตกลงลับโดยไม่ได้สู้รบกันที่บริเวณ แม่น้ำวิสตูลา (Vistula) แต่เข้าไปถึงเขตเส้นเคอร์ซอน (Curzon Line) ซึ่งขึ้นในปี ค.ศ. 1919 โดยประเทศผู้ชนะสงคราม (Triple entente) ซึ่งอยู่บริเวณตะวันออกของโปแลนด์

การพุดถึงอดีตนั้นบางครั้งไม่จำเป็นจะต้องใช้อารมณ์เพื่อกล่าวถึงเหตุการณ์ในอดีต ผู้คนเพียงจะกล่าวว่าในเดือนกันยายน ค.ศ. 1939 ผู้นำโซเวียตยังสามารถที่จะเคลื่อนพลไปถึงวอร์ซอฟด้วยความรวดเร็วแต่ตัดสินใจที่จะไม่ทำ

ชาวเยอรมันเสนอให้แก้ไขสถานะใหม่ที่เป็นอยู่ เมื่อวันที่ 28 กันยายน ค.ศ. 1939 นั้น ที่กรุงมอสโก นายโยอาคิม พีอน ริบเบนทร็อพ (Joachim von Ribbentrop) และ นายวยาเชสลาฟ โมโลตอฟ (V. Molotov) ได้ลงนามในสนธิสัญญาสันติภาพเพื่อมิตรภาพทางพรมแดนระหว่างรัสเซียกับเยอรมัน และได้ลงนามในสัญญาลับเกี่ยวกับข้อตกลงและแนวแบ่งเขต

ที่เปลี่ยนใหม่ ซึ่งรักันเพียงแค่สองกองทัพในทางพุตินัย

ในฤดูใบไม้ร่วง ปี ค.ศ. 1939 นั้น ทางสหภาพโซเวียตได้ดำเนินการปรับกลยุทธ์ทางการทหาร โดยปรับการตั้งรับด้วยการรวมความร่วมมือของลัทธิเยี่ย ลิทัวเนีย และเอสโตเนียเข้าด้วยกัน การเข้าร่วมกับสหภาพโซเวียต ภายใต้สัญญาจากหน่วยงานที่ได้รับการแต่งตั้งขึ้นมา ซึ่งเป็นไปตามกฎหมายระหว่างประเทศ และกฎหมายของรัฐในขณะนั้น นอกจากนี้ในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1939 เมืองวิลนา (Vilna) และเขตรอบ ๆ เมือง ซึ่งเคยเป็นส่วนหนึ่งของโปแลนด์ได้คืนกลับไปเป็นของลิทัวเนีย สาธารณรัฐบลติกที่อยู่ภายใต้การดูแลของสหภาพโซเวียต รวมถึงภาษา และโครงสร้างของรัฐในสหภาพโซเวียต

ในช่วงหลายเดือนที่การทุตมิลักษณะล่องหน และมีการต่อสู้ทางการเมืองที่มีกองทหาร และการทำงานของหน่วยงานข่าวกรองมอสโก เข้าใจว่ากำลังเผชิญกับศัตรูที่ใหญ่ราย ที่กำลังเปลี่ยนไปเป็นสังคมต่อสู้กับลัทธินาซี ซึ่งแคลงการณ์และสัญญาจะไม่มีเหตุผลที่จะใช้อิทธิพลต่อไปเพื่อยืนยันมิตรภาพระหว่างสหภาพโซเวียตและเยอรมนี อย่างไรก็ตาม สหภาพโซเวียต ไม่ได้มีความสัมพันธ์เฉพาะแต่กับประเทศเยอรมนี แต่ยังมีประเทศอื่น ๆ ด้วย มีความพยายามจากยิตรีอิหร่านในการดึงสหภาพโซเวียต และเยอรมันในการเผชิญหน้ากับสหราชอาณาจักร แต่รัฐบาลโซเวียต ก็ยังคงยึดมั่นคำเดิม

ความพยายามครั้งสุดท้ายของยิตรีอิหร่านในการเยือนของโมโลตอฟที่กรุงเบอร์ลิน ในเดือนพฤษจิกายน ค.ศ. 1940 แต่โมโลตอฟได้ปฏิบัติตามคำแนะนำของสถาลินอย่างเคร่งครัด และจำกัดการอภิปราย

ร่วมกับเยอรมันเกี่ยวกับสนธิสัญญาไตรภาคี ซึ่งลงนามโดยเยอรมันนี อิตาลี และญี่ปุ่น ในเดือนกันยายน ค.ศ. 1940 จึงไม่แปลกใจที่ วันที่ 17 พฤศจิกายน ค.ศ. 1940 โมโลตอฟได้ให้คำแนะนำแก่ผู้มีอำนาจเต็มของสหภาพโซเวียต ที่กรุงลอนดอน นายอีวาน ไมสกี (Ivan Maisky) ว่า ไม่มีสัญญาหรือข้อตกลงใด ๆ ที่ต้องเขียนในเบอร์ลิน เราเพียงแต่แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ในเบอร์ลินเท่านั้น และนั่นคือเรื่องราบทั้งหมด เยอรมันกับญี่ปุ่นดูเหมือนจะมีความกังวลในการผลักดันเรสูอินเดีย เราปฏิเสธที่จะพูดถึงบทสนธานี้ เนื่องจากเราเห็นว่ามันไม่เหมาะสม และในวันที่ 25 พฤศจิกายน ผู้นำโซเวียต กล่าวถึงวันนี้โดยรวมว่าเป็นวันที่ส่งสารที่ยอมรับไม่ได้ต่อผู้นำชาชี รวมถึงการถอนทหารเยอรมันออกจากฟินแลนด์ สนธิสัญญาช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ระหว่างบัลแกเรีย กับสหภาพโซเวียต และอื่น ๆ อีกมาก many ซึ่งหมายถึงความจริงใจที่จะไม่เข้าร่วมในสนธิสัญญา การกระทำดังกล่าวจึงเพียงพอที่จะทำให้ฝ่ายเยอรมันตัดสินใจทางศรัทธา ร่วมกับสหภาพโซเวียต เดือนธันวาคม ฮิตเลอร์ได้อนุมัติแผนปฏิบัติการบาร์บาร์อสชา ซึ่งคือแผนในการใช้บุกสหภาพโซเวียต ฮิตเลอร์ทำไปด้วยความหวังรู้ของเขาว่าสหภาพโซเวียต เป็นภัยต่อเยอรมันในยุโรป และการสรุบททางตะวันออกนั้นจะเป็นการชี้ชะตาของสังคมครั้งนี้ เขาจึงไม่สังสัยเลยถึงความสำคัญ และรวดเร็วของแผนการที่มีเป้าหมายไปที่กรุงมอสโก

สิ่งที่ผมอยากระบุคือ เน้นย้ำต่อไปว่า ในความเป็นจริงประเทศตะวันตก เห็นด้วยกับการกระทำการของสหภาพโซเวียตในเวลานั้น และยอมรับความตั้งใจของสหภาพโซเวียตในการกระทำการเพื่อความมั่นคงแห่งชาติ ซึ่งหากย้อนกลับไป เมื่อวันที่ 1 ตุลาคม ค.ศ. 1939 วินสตัน เชอร์ชิล (Winston Churchill)

ตำแหน่งลอร์ดคณารékของทหารเรือในตอนนั้น ได้กล่าวในสุนทรพจน์ ผ่านทางวิทยุ ไว้ว่า “รัสเซียได้ดำเนินนโยบายที่เย็นชาเกี่ยวกับผลประโยชน์ ของตน...แต่กองทัพรัสเซียควรยืนอยู่บนจุดยืนนี้ (หมายถึงพรอมแคน ตะวันตกใหม่) ซึ่งมีความจำเป็นเพื่อคงไว้ซึ่งความปลอดภัยของรัสเซีย จากการคุกคามของนาซี เมื่อวันที่ 4 ตุลาคม ค.ศ. 1939 ได้กล่าวต่อ ในสภาพุนนางต่างประเทศของอังกฤษ ไว้ว่า “ควรจำไว้ว่าการกระทำ ของรัฐบาลโซเวียต คือการย้ายพรอมแคนไปยังแนวที่แนะนำในการประชุม แวร์ชาയโดยลอร์ดเคอร์ชอน” ผมได้อ้างข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ และเชื่อว่าไม่สามารถนำมาโต้แย้งได้ นอกจากนั้น ดี.โลyd จอร์ช (D. Lloyd George) นักการเมือง และรัฐบุรุษผู้มีชื่อเสียงของอังกฤษ กล่าวไว้ว่า กองทัพรัสเซียยึดครองดินแดนที่ไม่ใช่ของชาวไปแลนด์ และ ถูกไปแลนด์การดื้อโน้มไปหลังสหราชอาณาจักร กับทุตอังกฤษ ของรัสเซียทัดเทียมกับเยอรมัน

จากการได้พูดคุยอย่างไม่เป็นทางการกับทูตรัสเซีย ไมสกี ซึ่งเขาเป็น ตัวแทนรัฐบาลอันจะเต็มของสหภาพโซเวียตในสหราชอาณาจักร กับทูตอังกฤษ และกับนักการเมืองระดับสูง การพูดคุยดังกล่าวได้เปิดเผยกันมากยิ่งขึ้น โดยเมื่อวันที่ 17 ตุลาคม ค.ศ. 1939 ภายใต้รัฐมนตรีว่าการกระทรวง การต่างประเทศ นายบัตเลอร์ (R.A. Butler) จะไม่มีคำตามได้ ๆ ในกรณี ดินแดนยุเครนตะวันตก และเบลารุสให้กับไปแลนด์หากมันสามารถ สร้างชาติพันธุ์ไปแลนด์ได้ ไม่เพียงการรับรองของสหภาพโซเวียต และ เยอรมัน เท่านั้น แต่ยังรวมถึงอังกฤษและฝรั่งเศสด้วย ซึ่งทางรัฐบาลอังกฤษ ค่อนข้างพอใจ เมื่อวันที่ 27 ตุลาคม ค.ศ. 1939 นายวิลสัน (H. Wilson) ที่ปรึกษาของชนชั้นสูงในอังกฤษ (Chamberlain) กล่าวว่าไปแลนด์ต้องได้รับ

การพื้นฟูให้เป็นรัฐอิกราช บนพื้นฐานชาติพันธุ์วิทยา โดยปราศจากยุเครน ตะวันตก และเบลารุส

เป็นที่น่าสังเกตว่าการสนทนารือไปนี้เป็นการสำรวจความเป็นไปได้ ในการพื้นฟูความสัมพันธ์สหภาพโซเวียต-อังกฤษ ด้วย ซึ่งเป็นการวางราก ความสัมพันธ์ในการต่อต้าน希ตเลอร์ด้วย ต่อมนายวินสตัน เชอร์ชิล จึงขึ้นมาโดยเด่นชัดท่ามกลางนักการเมืองที่มองการณ์ไกล แม้ว่าเขาจะไม่ชอบ สหภาพโซเวียต แต่เขาก็เคยร่วมมือกันมาก่อน กลับไปที่เดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1939 เขากล่าวไว้ว่า เราจะตกลอยู่ในอันตรายหากเราไม่สร้างความสัมพันธ์ กับพันธมิตรที่ยิ่งใหญ่ และมันจะเป็นการกระทำที่ไม่มากหากข้าปล่อยความร่วมมือ กับสหภาพโซเวียต หลังจากการเริ่มนั่งของสังครวม ด้วยการพบกับไมสกี เมื่อวันที่ 6 ตุลาคม ค.ศ. 1939 เขายังยืนยันว่าอังกฤษไม่มีความขัดแย้งกับ สหภาพโซเวียต ดังนั้นจึงไม่มีเหตุผลที่จะทำให้ความสัมพันธ์นั้นตึงเครียด และอังกฤษยังมีความพร้อมที่จะปรับปรุงความสัมพันธ์ให้ดียิ่งขึ้นอีกด้วย และยินดีที่จะหารือเกี่ยวกับมาตรการอื่นๆ ให้จากปรับปรุงความสัมพันธ์ ให้ดียิ่งขึ้น

สังครวมโลกครั้งที่ 2 ไม่ได้เกิดขึ้นในช่วงข้ามคืน และไม่ได้เกิดขึ้น แบบกะทันหัน หรือไม่ได้คาดคิด การรุกรานโปแลนด์ของเยอรมันไม่ใช่ อื่นใดเลย มันเป็นผลจากปัจจัยและนโยบายของโลกในเวลาหนึ่ง เหตุการณ์ ก่อนสังครวมทั้งหมดถูกรวบเข้าด้วยกันเพื่อสร้างห่วงโซ่ที่ร้ายแรง และไม่ต้อง สงสัยเลยว่าปัจจัยหลักที่กำหนดให้เกิดโศกนาฏกรรมครั้งยิ่งใหญ่ที่สุด ในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติคือความเห็นแก่ตัวของรัฐ ばかりกับความชี้ขาด การผ่อนปรนให้กับผู้อื่น公然ที่มีความเข้มแข็งมากขึ้นเรื่อยๆ และความไม่เต็มใจ ของชนชั้นนำในการทางประนีประนอม

ดังนั้น จึงไม่ยุติธรรมหากจะกล่าวว่าการเยือนของรัฐมนตรีต่างประเทศของน้ำซึ่งเพียงสองวันนั้นจะเป็นสาเหตุของการเกิดสิ่งแผลในครั้งที่ 2 อันที่จริงประเทศผู้นำทั้งหมดมีความรับผิดชอบต่อสิ่งที่เกิดขึ้นแต่ละประเทศต่างสร้างความผิดพลาดให้เกิดขึ้น ด้วยความเชื่อที่ว่าเข้าสามารถเอาชนะคนอื่นได้ รักษาความได้เปรียบฝ่ายเดียวให้กับตัวเองและปฏิเสธที่จะสร้างความมั่นคง และความปลอดภัย จึงนำไปสู่ความเสียหายที่ประเมินค่าไม่ได้

ผมไม่ได้มีความคิดที่จะบอกว่าใครผิดใครถูก หรือกล่าวหาใครมันดีกว่าที่เราจะเชิญหน้าด้วยข้อมูลทางประวัติศาสตร์ที่จะทำให้ประชาชนโลกมีความรู้สึกว่าเกิดขึ้น ผมเชื่อว่าทุกภารกิจ การ และนักวิทยาศาสตร์ในโลกนี้จะค้นหาสมดุลของทุกสิ่งที่เกิดขึ้น พวกรเราต้องการความจริง และความเที่ยงธรรม ในส่วนของผม ผมสนับสนุนให้เพื่อนร่วมงานได้สนทนากันอย่างสงบ เปิดใจ และไว้วางใจได้เสมอเพื่อมองย้อนกลับไปในอดีตอย่างเป็นกลาง แนวทางดังกล่าวจะทำให้ความผิดพลาดไม่เกิดขึ้นซ้ำอีกเพื่อให้เกิดสันติภาพ และมีพัฒนาการในการพัฒนาสันติภาพให้ยาวนาน

อย่างไรก็ตาม พันธมิตรของเราจึงไม่พร้อมที่จะร่วมงานกันในทางตรงกันข้ามหากจะทำตามเป้าหมายของเขาว่าเพิ่มจำนวนขึ้น และการใช้ขอบเขตข้อมูลในการโฆษณาประเทศเรา ทำให้เรารู้สึกแย่ และรู้สึกผิดและนำคำประการที่ไม่เป็นความจริง เพื่อสร้างแรงจูงใจทางการเมืองตัวอย่างเช่น การวิจารณ์ของทวีปยุโรป กับอนาคตของยุโรปที่ได้รับอนุมัติจากสภายุโรป เมื่อวันที่ 19 กันยายน ค.ศ. 2019 กล่าวหาสหภาพโซเวียตว่าร่วมกับน้ำซึ่งมีภารกิจแต่อย่างใด

ผมไม่เชื่อในเอกสารพวgnนั้นที่มีเจตนาที่จะก่อให้เกิดเรื่องอื้อฉาว ที่เต็มไปด้วยภัยคุกคามที่เป็นอันตราย ซึ่งถูกนำมาใช้กับสถาบันที่มีเกียรติสูง นั่นหมายความว่าอะไร ? น่าเสียใจที่เห็นนโยบายที่ทำลายระบอบโลก หลังสงคราม ซึ่งเป็นเกียรติ และความรับผิดชอบของผู้แทนที่ได้ลงนามไว้ พวgnเข้าท้าทายความพยายามของประชาคมระหว่างประเทศที่สร้างองค์กร ระหว่างประเทศขึ้นหลังจากได้รับชัยชนะ ในปี ค.ศ. 1945 มันก็เหมือนกับ การที่ยูโรปรวมตัวกันสร้างรัฐบาลของตน หลังจากการได้เรียนรู้อดีต และ การเมือง

นอกเหนือจากการคุกคามต่อหลักการพื้นฐานของโลก คำสั่งนี้ ยังก่อให้เกิดประดีนทางศีลธรรมและจริยธรรมบางประการ ยังเป็นการ ดูถูกเหยียดหยามความทรงจำ ความใจกว้างอาจเป็นการจงใจเสแสร้ง เช่น การประกาศในวันครบรอบ 75 ปี การสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 นั้น เป็นการประกาศถึงผู้ร่วมต่อต้าน希ตเลอร์โดยไม่มีการกล่าวถึงสหภาพโซเวียต ความจริงใจอาจเป็นเรื่องของความเข้าใจด้วยกัน การอนุสรณ์ที่สร้างขึ้น เพื่อเป็นเกียรติแก่ผู้ที่ต่อสู้กับลัทธินาซีจะถูกทำลาย การกระทำเหล่านี้ ไม่ได้ทำให้เรื่องที่น่ารังเกียจลดน้อยลงไป

การละเลยทางประวัติศาสตร์อาจจะนำไปสู่การหวนคืนครั้งใหญ่ ที่รุนแรง เรายังต้องความจริงใจทางประวัติศาสตร์ที่มีอยู่ตามข้อเท็จจริง ที่บันทึกไว้ เรายังคงซื่อสัตย์ต่อเหตุการณ์สงครามโลกครั้งที่ 2 ซึ่งรวมถึง การบันทึกเอกสาร และการทำภาพยนตร์ รูปภาพที่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ สงครามโลกครั้งที่สอง และช่วงก่อนสงคราม

งานดังกล่าวกำลังดำเนินการอยู่ และข้อมูลใหม่ ๆ จำนวนมากที่เพิ่งค้นพบ และเอกสารลับ ในเอกสารเหล่านี้จะยืนยันข้อสันนิษฐานที่ว่าสหภาพโซเวียต

มีจุดมุ่งหมายเพื่อป้องกันการทำสหภาพกับเบอร์มนี ผู้นำทางทหารของสหภาพโซเวียตปฏิบัติตามหลักการ ซึ่งในกรณีที่มีการรุกรานเกิดขึ้น กองทัพแดงจะพร้อมเผชิญหน้ากับศัตรูทันที ทำการต่อสู้ และทำการต่อสู้ ทำการต่อสู้ และทำการต่อสู้ ไม่ได้บ่งบอกถึง ความตั้งใจที่จะโจมตีเบอร์มนีก่อนของสหภาพโซเวียต

เอกสารการวางแผนทางทหาร จดหมายคำสั่งของสหภาพโซเวียต และเบอร์มนพร้อมให้บริการแก่นักประวัติศาสตร์แล้ว ในที่สุดเราจึงรู้เส้นทาง ที่แท้จริงของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จากความรู้นี้หลายคนโต้แย้งเกี่ยวกับ การกระทำการพิเศษ และการตัดสินใจพิเศษของผู้นำทางทหาร และการเมืองของประเทศ ในเรื่องนี้ ผู้คนจะพูดอย่างหนึ่งว่า : มีข้อมูลที่ผิด ๆ มาก many หลายอย่าง นอกจากนั้น ผู้นำโซเวียตยังได้รับข้อมูลเกี่ยวกับ การรุกรานของนาซีที่กำลังจะเกิดขึ้น และในช่วงก่อนสงครามพวกรเข้าได้ ดำเนินการเพื่อเตรียมความพร้อมในการรับ รวมถึง การรับสมัครทหาร การปรับใช้หน่วยงาน และทหารกองหนุนไปยังชายแดนตะวันตก

สงครามไม่ได้เกิดขึ้นอย่างไม่ทันตั้งตัว ผู้คนต่างคาดหวัง และเตรียมพร้อมสำหรับสงคราม แต่การโจมตีของนาซีนั้นไม่เคยมีมาก่อน ในแต่ของประวัติศาสตร์ในการทำลายล้าง ในวันที่ 22 มิถุนายน ค.ศ. 1941 สหภาพโซเวียตเผชิญกับกองทัพนาซีที่แข็งแกร่งที่สุด มีการระดมพล และผู้มีทักษะมากที่สุดในโลกด้วยศักยภาพทางอุตสาหกรรมเศรษฐกิจ และการทหารเกือบทั้งหมดในยุโรป ไม่เพียงแต่กองทัพนาซีเบอร์มนีเท่านั้น แต่ยังรวมถึงพันธมิตรของเบอร์มน แลกกองกำลังทหารจากรัฐอื่น ๆ ในทวีปยุโรป ก็มีส่วนร่วมในการรุกรานครั้งนี้

การพ่ายแพ้ทางทหารครั้งร้ายแรงที่สุดในปี ค.ศ. 1941 นั้นทำให้ประเทศไทยต้องพบกับความหายนั่น การต่อสู้ และประสานงานต้องได้รับการฟื้นฟูด้วยวิธีการระดมพลจากทั่วประเทศ และการเพิ่มความพยายามทั้งหมดในระดับภาคครั้ง แล้วภาคประชาชน โดยในฤดูร้อนปี ค.ศ. 1941 ประชาชนหลายล้านคน โรงงาน และอุตสาหกรรมหลายร้อยแห่งเริ่มทำการอพยพ ภายใต้การรุกรานของข้าศึกไปทางตะวันออกของประเทศไทย การผลิตอาวุธ และยุทโธปกรณ์เริ่มส่งมอบให้กับแนวหน้าในฤดูหนาวครั้งแรกใช้เวลาที่สั้นที่สุด และในปี ค.ศ. 1943 ภายในหกเดือน ชาวโโซเวียตทำสิ่งที่ดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้ ทั้งแนวรบกองหน้าและบริเวณฐานที่มั่น เป็นเรื่องยากที่จะบรรหนักเข้าใจ และจินตนาการถึงความกล้าหาญ การความทุ่มเทน้ำไปสู่ความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ที่สุดอย่างไม่น่าเชื่อ และได้ผลอย่างคุ้มค่า

พลังความสามัคคีอันยิ่งใหญ่ของชาวโซเวียตที่รวมกันเป็นหนึ่งเดียว ด้วยใจปรารถนาที่จะปกป้องดินแดนบ้านเกิดของพวากษา ต้องลุกขึ้นต่อสู้ กับผู้มีอาวุธ และมีเครื่องจักรสังหารไปกับการรุกรานของกองทัพนาซี ที่โหดร้าย และเลือดเย็น ทุกคนต้องยืนหยัดเพื่อจัดการศัตรูผู้ทำลายชีวิต อันสับสนของเข้า

แน่นอนว่าความกล้า และความสับสน อาจนำไปสู่ความสิ้นหวัง ที่กำลังครอบบ้ำคนบางคนในช่วงสงครามที่ยาวนาน และนองเลือด ประกอบกับ มีการทราย และการถูกทอดทิ้ง การแตกแยกอย่างรุนแรงที่เกิดจากการปฏิวัติ และสงครามกลางเมือง ลัทธิคลั่งไคลกับการเบาเยี้ยงประวัติศาสตร์ชาติ ประเพณี และศรัทธาที่พวากบลลเชวิคพยายามกำหนดขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในปีแรก ๆ หลังจากเข้าสู่อำนาจ ทั้งหมดนี้มีผลกระทบ แต่ทัศนคติที่นำไปของพลเมืองโซเวียตส่วนใหญ่ และเพื่อนร่วมชาติของเราที่พบร่วมมือทัศนคติ

ที่แตกต่างกัน แต่เพื่อกอบกู้ และปกป้องมาตุภูมิ มันเป็นแรงกระตุนที่แท้จริง และไม่อาจต้านทานได้ ผู้คนต่างต้องการความรักชาติที่แท้จริง

“นักยุทธศาสตร์” ของนาซีเชื่อมั่นว่า กองกำลังข้ามชาติขนาดใหญ่ ในรัสเซีย เขาสามารถเอาชนะได้อย่างง่ายดาย พวกราชคิดว่า การเกิดสงครามอย่างกะทันหัน และไร้ความปรานี จะนำไปสู่ความยากลำบากที่ไม่อาจต้านทานได้ สามารถแยกประเทศออกเป็นชิ้น ๆ อิตเลอร์กล่าวอย่างชัดเจนว่า: “นโยบายของเราต่อประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่กว้างใหญ่ของรัสเซีย เราควรจะส่งเสริมให้เกิดความขัดแย้ง และสร้างความแตกแยก”

แต่จากวันแรกก็เห็นได้ชัดแล้วว่า แผนการของนาซินั้นล้มเหลว ป้อมปราการเบรสต์ถูกป้องด้วยเลือดหยดสุดท้ายจาก 30 ชาติพันธุ์ ตลอดช่วงสงครามชาวโซเวียตไม่มีการจำกัดขอบเขตของชาติ ทั้งในการสู้รบขนาดใหญ่และการปกป้องฐานที่มั่นในทุกพื้นที่

ภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโวลา ที่ออกเข้าอุรัลในเขตไซบีเรีย รวมถึงเขตตะวันออกไกล สาธารณรัฐในเอเชียกลาง และบริเวณที่ออกเข้าสู่เชลสก์ กลายเป็นที่อยู่อาศัยของผู้อพยพหลายล้านคน ชาวบ้านแบ่งปันทุกสิ่งที่พวกราชมี และให้การสนับสนุนทั้งหมดเท่าที่จะทำได้ มิตรภาพของผู้คนและความช่วยเหลือซึ่งกัน กลายเป็นป้อมปราการที่ศัตรูไม่สามารถทำลายล้างได้

ในวันนี้ ไม่ว่าใครก็ตามที่อยากรพิสูจน์สหภาพโซเวียต และกองทัพแดง พวกราชได้มีส่วนร่วมสำคัญในการเอาชนะลัทธินาซี พวกราชเป็นวีรบุรุษ ที่ต่อสู้จนถึงจุดจบ ในสมรภูมิที่ล้อมรอบไปด้วยศัตรูที่เบียลีสต์อค (Bialystok) และโมกีเลียฟ (Mogilev) อูมาน (Uman) เคียฟ (Kiev)

วายาスマ (Vyazma) และคาร์คอฟ (Kharkov) พวกรเข้าได้เปิดการโจมตี ใกล้กรุงมอสโก (Moscow) และเมืองสถาลินกราด (Stalingrad) เชวасโตโพล (Sevastopol) และโอดেสชา (Odessa) คูร์สก์ (Kursk) และสโนเมลนสค์ (Smolensk) พวกรเข้าปลดปล่อยเมือง华沙 (Warsaw) เบลเกรด (Belgrade) เวียนนา (Vienna) และ布拉格 (Prague) และพวกรเข้ายังบุกไป โจมตีโคนิกสเบิร์ก (Konigsberg) และเบอร์ลิน (Berlin) อีกด้วย

เราต่อสู้เพื่อความจริงแห่งสังคม ความแข็งกร้าว และเริ่มความปรานี ความจริงนี้ได้ตกทอดมาถึงเราโดยนักเขียน และนักกวีที่เคยผ่านไฟแห่งนรก สำหรับคนรุ่นพม และคนอื่น ๆ เรื่องราวความซื่อสัตย์ของพากษาได้ส่งผ่าน นานินิยาร้อยแก้ว บทกวี และได้ทิ้งร่องรอยไว้ในจิตวิญญาณของผู้คนตลอดไป การให้เกียรติทิพย์หารผ่านศึกที่ทำทุกอย่างเพื่อชัยชนะ และการระลึกถึงผู้ที่เสียชีวิตในสนามรบกล้ายเป็นหน้าที่ทางศิลธรรมของพากเรา

วันนี้การถ่ายทอดในของบทกวีของ อเล็กซานเดอร์ ทวาร์โดฟสกี (Alexander Tvardovsky) เรื่อง “ฉันถูกฆ่าใกล้กับหมู่บ้านลเชฟ (Rzhev)” เป็นบทกวีที่อุทิศให้กับ ผู้เข้าร่วมสงครามการต่อสู้นั้นๆเดือด และโหดเหี้ยม ในมหาสงครามแห่งความรักชาติบริเวณใจกลางแนวรบหน้าของโซเวียต กับเยอรมัน เนพะในการต่อสู้ที่ลเชฟ (Rzhev) และเขต Rzhevsky ตั้งแต่เดือนตุลาคม ค.ศ. 1941 ถึงเดือนมีนาคม ค.ศ. 1943 กองทัพแดงได้สูญเสียกำลังพลไปกว่า 1,154,698 คน รวมทั้งผู้บาดเจ็บ และสูญหาย เป็นครั้งแรกที่ผู้เรียกสิ่งเหล่านี้ว่าเป็นความเคราะสลด ผู้ให้เกียรติแด่ ความทรงจำของวีรบุรุษอิกหลายคนที่ไม่ได้เปิดเผยชื่อ หรือไม่ได้กล่าวถึง หลังสงครามจบลง

ผู้อยากรู้ว่า อีกหนึ่งเอกสารให้คุณทราบ นี้คือรายงานในดีอน กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1954 เกี่ยวกับการชดใช้ค่าเสียหายจากเยอรมัน โดยคณะกรรมการฝ่ายสัมพันธมิตรว่าด้วยค่าการซ่อมแซม ที่มี อิวาน ไมสกี เป็นหัวหน้า โดยการกิจของคณะกรรมการ คือการกำหนดสูตรตามที่เยอรมันที่พ่ายแพ้จะต้องจ่ายค่าปฏิกรรมสังคมสำหรับความเสียหาย โดยจำนวนของผู้ชน คณะกรรมการได้สรุปว่า “จำนวนทหารที่เยอรมันใช้ในแนวรบโซเวียตนั้นสูงกว่าแนวรบอื่น ๆ ทั้งหมด ซึ่งอย่างน้อยมีถึง 10 เท่า กองรบของโซเวียตยังต้องจัดการกับรถถังเยอรมันเป็นจำนวน 4/5 ส่วน และ ประมาณ 2/3 ส่วน ของเครื่องบินรบเยอรมัน โดยรวมแล้วสหภาพโซเวียต รับศึกโดยประมาณ 75 เปอร์เซ็นต์ ของกำลังทางทหารทั้งหมดที่ดำเนินการ โดยแนวร่วมเพื่อต่อต้าน希特เลอร์ ในช่วงสงครามกองทัพแดงได้ยับยั้ง 626 กองกำลังฝ่ายอักษะ ซึ่งในนั้น 508 กองกำลังเป็นกองทัพชาวเยอรมัน

เมื่อวันที่ 28 เมษายน ค.ศ. 1942 แฟรงคลิน ดี. รูสเวลต์ (Franklin D. Roosevelt) กล่าวต่อชาวอเมริกันว่า “กองกำลังรัสเซียได้ทำลายและยานุภาพ ของศัตรูของเราไม่ได้จะเป็นกองทหาร เครื่องบิน รถถัง และกองปืนมากกว่า ประเทศอื่น ๆ รวมกัน”

วินสตัน เชอร์ชิลล์ ได้ส่งข้อความถึง โจเซฟ สตาลิน (Joseph Stalin) เมื่อวันที่ 27 กันยายน ค.ศ. 1944 ใจความว่า “เป็นกองทัพรัสเซียที่กล้าวิก เครื่องจักรทางทหารของเยอรมัน”

การประเมินในประกาศดังกล่าวได้ได้ดังไปทั่วโลก เพราะคำแกลงการณ์ เหล่านี้เป็นความจริงที่ยังไหญู่ ซึ่งไม่มีครอต้องสงสัยแล้ว พลเมืองโซเวียต เกือบ 27 ล้านคนเสียชีวิตในการรับแนวหน้ากับเยอรมัน บางกลุ่มอดอยากร

จนตามในคุกของเยอรมัน บ้างก็ถูกระเบิดเสียชีวิต และตายในค่ายมรณะ ของนาซี สหภาพโซเวียตสูญเสียพลเมืองไป 1 ใน 7 ของพลเมืองทั้งประเทศ สหราชอาณาจักรสูญเสียพลเมืองไป 1 ใน 127 และสหราชอาณาจักรสูญเสีย พลเมืองไป 1 ใน 320 แต่น่าเสียดายที่ตัวเลขความสูญเสียที่หนักหน่วง และน่าเศร้าที่สุดของสหภาพโซเวียตนี้ยังไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ เรายังพยายาม อย่างหนักเพื่อค้นหาซื้อ และจะตามรบของทุกคนที่เสียชีวิต ไม่ว่าจะเป็น ทหารกองทัพแดง กลุ่มนักสู้ติดิน เซลย์ศึกในค่ายกักกัน และพลเรือน ที่ถูกสังหารโดยหน่วยประหารชีวิต เป็นหน้าที่ของเรา และสมาชิกของ ทีมงานค้นหา สมาคมทหารผู้รักชาติ และอาสาสมัครโครงการต่าง ๆ เช่น โครงการฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ “ความทรงจำของประชาชน” (Pamyat Naroda) ที่ร่วบรวมเอกสารจดหมายเหตุ เป็นต้น และจำเป็นต้องมีการร่วมมือ ระหว่างประเทศด้วยเช่นกัน

ความพยายามของทุกประเทศ และประชาชนที่ต่อสู้กับศัตรูร่วมกัน ส่งผลให้ได้รับชัยชนะ กองทัพอังกฤษปักป้องบ้านเกิดจากการรุกราน จากพวกราชนาซี และปักป้องเทคโนโลยีดาวเทียมของพวกราชในเขต ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน และแอฟริกาเหนือ กองทัพเมริกัน และอังกฤษ ปลดปล่อยอิตาลีและเปิดแนวรบที่สอง สหราชอาณาจักร ทำการโจมตีอย่างรุนแรง ต่อผู้รุกรานในมหาสมุทรแปซิฟิก เรายังลือถึงการเสียสละอย่างมากของ ชาวจีน และบทบาททันยิ่งใหญ่ของพวกราชในการอาชันทางการค้าญี่ปุ่น อย่างล้มนักสู้ฝรั่งเศส ผู้ไม่ยอมแพ้ต่อความอับอาย และได้ยึดหยัดสู้กับ พวกราชด้วยเช่นกัน

เราจะขอบคุณเสนอสำหรับความช่วยเหลือจากพันธมิตรในการจัดหา กระสุน วัสดุดิบอาหาร และอุปกรณ์ต่าง ๆ ให้กองทัพแดง ซึ่งความช่วยเหลือนั้น

มีความสำคัญมาก นั่นคิดเป็นประมาณ 7 เบอร์เซ็นต์ของการผลิตทางทหาร ทั้งหมดของสหภาพโซเวียตเลยทีเดียว

หลักการของแนวร่วมต่อต้าน希特เลอร์เริ่มจะเป็นรูปเป็นร่างทันที หลังจากการเริ่มโจมตีสหภาพโซเวียต ซึ่งสหรัฐอเมริกาและอังกฤษสนับสนุนอย่างไม่มีเงื่อนไขในการต่อสู้กับกองทัพของ希ตเลอร์ ในการประชุมที่กรุงเตหะรานในปี ค.ศ. 1943 สตาลิน (Stalin) รูสเวลต์ (Roosevelt) และ เชอร์ชิล (Churchill) ได้รวมตัวกันเป็นพันธมิตรกันในกลุ่มประเทศมหาอำนาจ ทั้งหมดทักลงที่จะประสานงานต้านการทุกตรัมกันอย่างละเอียด และมียุทธศาสตร์ร่วมกันในการต่อสู้กับภัยคุกคามร้ายแรง โดยผู้นำของบีกทรี (Big Three) มีความเข้าใจกันอย่างชัดเจนว่าเป็นการรวมกันของอุตสาหกรรม ทรัพยากร และการทหารของสหภาพโซเวียต ส่วนสหรัฐอเมริกา และสหราชอาณาจักรจะใช้อำนาจสูงสุดหนีอศตวรรษอย่างไม่มีใครเทียบได้

สหภาพโซเวียตได้ปฏิบัติตามพันธกรณีที่มีต่อพันธมิตรอย่างเต็มที่ และสม่ำเสมอ อีกทั้งยังเสนอความช่วยเหลือ ดังนั้นกองทัพแดงจึงสนับสนุนการยกพลขึ้นบกของกองทหารอังกฤษ-อเมริกันในนอร์มังดี (Normandy) ด้วยการดำเนินการขนาดใหญ่

ในการกิจที่ชื่อ Baba Gora ชั้น “Bagration” ที่เบลารุส ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1945 ซึ่งหลังจากปฏิบัติการจันทะลุเบรีจ์แม่น้ำโอลเดอร์ให้แล้วก็ยุติ การรุกรานครั้งสุดท้ายของกองทัพนาซีเยอรมัน ในแนวรบด้านตะวันตก ในเมืองอาเดน (Ardennes) สามเดือนหลังจากชัยชนะเหนือเยอรมัน สหภาพโซเวียตได้ทำตามข้อตกลงในสนธิสัญญาลัตตา (Yalta agreements) เต็มรูปแบบประกาศสงครามกับญี่ปุ่น และอาชันของทัพคันโต (Kwantung) ที่แข็งแกร่งได้

ย้อนกลับไปในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1941 ผู้นำโซเวียตได้ประกาศจุดประสงค์ของการทำงานครั้งต่อต้านfaschist ซึ่งไม่เพียงแต่กำจัดภัยคุกคามที่เกิดขึ้นทั่วประเทศของเราแล้วเท่านั้น แต่ยังสามารถช่วยประชาชนในยุโรปทั้งหมดที่ต้องทนทุกข์ทรมานภายใต้ลัทธิfaschistเยอรมันซึ่งในกลางปี 1944 ศัตรูได้ถูกขับไล่ออกจากพื้นที่เกือบทั้งหมดในโซเวียตอย่างไรก็ตาม ศัตรูจะต้องหลบหนีในที่ซ่อนของตัวเอง จากนั้น กองทัพแดงจึงได้เริ่มภารกิจปลดปล่อยยุโรป มันช่วยทั้งประเทศจากการทำลายล้าง และการเป็นท่าทาง หลักเลี่ยงความสยองขวัญ และความหายนจะ พากษาได้รับการช่วยเหลือจากทหารโซเวียตไปหลายแสนชีวิต

สิ่งสำคัญคือ อย่าลืมว่าความช่วยเหลือด้านวัตถุในปริมาณมหาศาล ที่สหภาพโซเวียตให้กับประเทศที่ได้รับอิสรภาพ เพื่อชัดวัยจากความทิ่วหอย เพื่อการสร้างเศรษฐกิจ และสร้างโครงสร้างพื้นฐานใหม่ซึ่งกำลังเกิดขึ้นในช่วงเวลาที่ขี้เกี้ยวของสังคมทอตยาวหลายพันไมล์ จากเมืองเบรสต์ ไปมอสโก และโวลก้า ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1945 รัฐบาลօสเตรียขอความช่วยเหลือจากสหภาพโซเวียตในด้านอาหาร เนื่องจาก “ไม่รู้ว่าจะเลี้ยงประชากรของตนได้อย่างไรในอีกเจ็ดสัปดาห์ข้างหน้า ก่อนการจะมีการเก็บเกี่ยวครั้งใหม่” นายกรัฐมนตรีของรัฐบาลเฉพาะกาล แห่งสาธารณรัฐօสเตรีย คัลล์ เรนเนอร์ (Karl Renner) ได้อธิบายถึงความยินยอมช่วยเหลือของผู้นำสหภาพโซเวียตในการส่งเสบียงอาหารซึ่งเป็นสิ่งที่ชาวօสเตรียจะไม่มีวันลืม

กลุ่มพันธมิตรร่วมกันจัดตั้งศาลทหารระหว่างประเทศเพื่อลงโทษอาชญากรทางการเมือง และสังคมของนาซี การตัดสินใจตั้งศาลทหารดังกล่าวได้ดำเนินการทางกฎหมายที่ชัดเจนในเรื่อง การก่ออาชญากรรม

ต่อมนุษยชาติ เช่น การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ และการล้มล้างศาสนา การฆ่าชาวยิว และชาวยิวต่างชาติ ศาลมุเรมเบรกยังประณามผู้ร่วมมือคิดกับพวกราชีด้วย

ในสังคมโลกครั้งที่ 2 นั้นก็มีเรื่องน่าอับอายปรากว่าให้เห็นใน
หลายประเทศในยุโรป บุคคล เช่น เปอแตง (Pétain), คีนลิงค์ (Quisling)
วลาซอฟ (Vlasov) แบนเดอร์ (Bandera) รวมถึงลูกน้องและผู้ติดตาม
ของพวกราช เช่น แม่ว่าพวกราชเหล่านี้จะปลอมตัวเป็นนักสู้เพื่อเอกสารของชาติ
หรือเป็นอิสระจากลัทธิคอมมิวนิสต์ แต่ก็เป็นผู้ทรยศและนักฆ่าที่รั่มนุษยธรรม
พวกราชจะทำการเกินตัว ด้วยความประณานาที่จะรับใช้กลุ่มของเข้า
การลงโทษได้ดำเนินการไปตามคำสั่งที่รั่มนุษยธรรมที่สุด สุดท้ายพวกราช
ก็ต้องรับผิดชอบด่อเหตุการณ์นองเลือด เช่นเหตุการณ์บิบานยาร์
(Babi Yar) ในยุเครน การสังหารหมู่ในโวลไฮเนีย (Volhynia) ในยุโรปตะวันออก
หรือการเผาเมืองที่ยาทีย (Khatyn) ในเบลารุส การสังหารชาวยิวในลิทัวเนีย
และลัตตเวีย เป็นต้น

ทุกวันนี้จุดยืนของเราคือไม่เปลี่ยนแปลง ไม่มีข้อแก้ตัวใด ๆ
สำหรับการกระทำผิดทางอาญาของผู้ร่วมมือกับนาชาติ ไม่มีข้อยกเว้นใด ๆ
สำหรับพวกราชเหล่านั้น ดังนั้น จึงเป็นเรื่องน่าประหาดใจหากในบางประเทศ
ผู้ที่ให้ความร่วมมือกับนาชาติจะได้รับการขานนามว่าเป็นทหารผ่านศึก
สังคมโลกครั้งที่สอง ผู้เชื่อว่ามันเป็นเรื่องที่ยอมรับไม่ได้ และผู้ถือว่า
การยกย่องผู้ร่วมงานกับพวกราชถือเป็นการทรยศต่อบรรพบุรุษของเรา
เป็นการทรยศต่ออุดมคติในการต่อสู้กับลัทธินาชาติ

ในช่วงเวลาหนึ่งผู้นำของสหภาพโซเวียต สหรัฐอเมริกา และสหราชอาณาจักร
ต้องเผชิญกับช่วงเวลาทางประวัติศาสตร์ที่ยากลำบาก สตาลิน (Stalin)

รูสเวลต์ (Roosevelt) และเชอร์ชิลล์ (Churchill) เป็นตัวแทนของประเทศที่มีอุดมการณ์ และความสนใจ และวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน แต่ได้แสดงให้เห็นถึงเจตจำนงทางการเมืองที่ยิ่งใหญ่เหนือความขัดแย้ง และสร้างประโยชน์ที่แท้จริงเพื่อสันติภาพมาเป็นลำดับแรก และสุดท้ายเป็นผลให้พวกเขารทำการได้สำเร็จ และหาทางออกที่มุ่งขยายชาติทั้งหมดได้รับประโยชน์

ผู้ชนะสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้สร้างระบบการเมืองใหม่ที่เราแสวงหา มาหลายศตวรรษ การประชุมที่เที่ยวนาน ยัลต่า ชาานฟรานซิสโก (San Francisco) และพอสต์มัน (Potsdam) วางรากฐานที่ทำให้ 75 ปีผ่านมา ไม่ต้องมีสงครามโลกอีก แม้ในบางครั้งเราจะมีความขัดแย้งกันบ้าง

การปรับปรุงแก้ไขประวัติศาสตร์ และการแสดงออกที่ตอนนี้ เราสังเกตเห็นในตะวันตก ส่วนใหญ่นั้นเกี่ยวข้องกับสงครามโลกครั้งที่ 2 และรับรู้ถึงผลลัพธ์ของมันว่าเป็นสิ่งเรื่องอันตราย เพราะมันได้บิดเบือน ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการของการพัฒนาโลกอย่างสันติ การประชุมที่ยัลต่า และชาานฟรานซิสโก (San Francisco) ในปี ค.ศ. 1945 ประสบความสำเร็จ อย่างมากในประวัติศาสตร์โลก ในการประชุมนั้นได้ข้อตกลงในการสร้างกลไก ที่จะทำให้มหาอำนาจนั้นอยู่ในการควบคุมของกรุ๊ปทูในการแก้ไขความแตกต่าง ในด้านต่าง ๆ ของมหาอำนาจเหล่านั้น

ในศตวรรษที่ 20 นั้น ความขัดแย้งได้ขยายตัวครอบคลุมทั่วโลก โดยแสดงให้เห็นแล้วว่า ในปี ค.ศ. 1945 อาวุธนิวเคลียร์ที่สามารถทำลายโลกได้ ก็ถูกนำมาใช้ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ การยุติข้อพิพาทโดยใช้กำลังนักล่าเป็น อันตราย และห้ามไม่ได้ ผู้ชนะในสงครามโลกครั้งที่ 2 ก็เข้าใจเช่นนั้น และ ตระหนักถึงความรับผิดชอบของตนเองที่มีต่อมนุษยชาติ

เรื่องราวของสันนิบาตชาติถูกนำมาพิจารณาอีกครั้งในปี ค.ศ. 1945 โดยโครงสร้างของคณะกรรมการตีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ (United Nations) ได้รับการพัฒนาต่อเพื่อให้มีหลักประกันสันติภาพที่เป็นรูปธรรม และมีประสิทธิผลมากที่สุด นั่นคือ วิธีการที่ประเทศสมาชิกควรของคณะกรรมการตีความมั่นคงสามารถใช้สิทธิไวโตร (Veto) ในการยับยั้งซึ่งเป็นสิทธิพิเศษ และสร้างความรับผิดชอบของพวกรเข้าให้เกิดขึ้น

อำนาจการใช้สิทธิยับยั้งหรือไวโตร ในคณะกรรมการตีความมั่นคง แห่งสหประชาชาตินั้นคืออะไร? พุดอย่างตรงไปตรงมา มันเป็นทางเลือกเดียว ที่สมเหตุสมผลสำหรับการเผชิญหน้ากันโดยตรงระหว่างประเทศใหญ่ ๆ ซึ่งเป็นคู่กำล่ารุ่วของ 1 ใน 5 ของประเทศมหาอำนาจที่ว่าการตัดสินใจนั้น ไม่สามารถยอมรับได้ ขัดต่อผลประโยชน์ และแนวทางที่ถูกต้อง ขณะเดียวกัน แม้ประเทศอื่น ๆ อาจจะไม่เห็นด้วย ก็ต้องยอมสละทิ้งความพยายามใด ๆ ที่เป็นความพยายามเพียงฝ่ายเดียว ดังนั้น ไม่ทางได้ทางหนึ่งพวกรเข้า จำเป็นต้องแสวงหาการประนีประนอมต่อไป

การเผชิญหน้ากันครั้งใหม่ เริ่มขึ้นกีบจะทันทีภายหลังสงครามโลก ครั้งที่ 2 สิ้นสุดลง และบางครั้งก็รุนแรงมาก แต่ความจริงนั้นสังคมเย็น กีไม่ได้พัฒนาไปสู่สังคมโลกครั้งที่ 3 ได้ นั่นเลยกลายเป็นการยืนยัน อย่างชัดเจนถึงประสิทธิภาพของข้อตกลงที่ได้จากการสรุปการประชุม โดยกลุ่มบีก 3 กฎ และข้อปฏิบัติที่ตกลงกันไว้ในระหว่างการถือกำเนิด องค์การสหประชาชาติ ทำให้สามารถลดความเสี่ยง และควบคุม การเผชิญหน้ากันไว้ได้

แน่นอนว่าเราสามารถเห็นได้ว่าระบบขององค์การสหประชาชาติ ในปัจจุบันนั้นยังประสบกับปัญหาความตึงเครียดในการทำงาน และไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร แต่สหประชาชาติยังคงทำหน้าที่หลัก ตามหลักการของคณะกรรมการมั่นคงแห่งสหประชาชาตินั้นเป็นกลไกเฉพาะในการป้องกันการเกิดสงครามใหญ่ หรือความขัดแย้งระดับโลก

มีเสียงเรียกร้องเกิดขึ้นค่อนข้างบ่อยในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา เพื่อยกเลิกอำนาจในการยับยั้ง โดยอ้างว่า การปฏิเสธโอกาสต่าง ๆ ภายในสมาชิกต่างๆ ของคณะกรรมการมั่นคงแห่งสหประชาชาตินั้น เป็นสิ่งที่ขาดความรับผิดชอบ ซึ่งในท้ายที่สุดแล้ว หากเป็นเช่นนั้นจริง ๆ สหประชาชาติจะกลายเป็นสันนิบาตแห่งชาติ เกิดการประชุมที่ว่างเปล่า ที่ไม่ใช่ประโยชน์จากการประชุมของโลก การจบลงจะเป็นอย่างไรนั้น เป็นที่ทราบกันดี นั่นคือเหตุผล ที่มหาอำนาจที่ได้รับชัยชนะในสงครามโลก ครั้งที่ 2 สร้างระบบเบียบโลกใหม่ด้วยความพยายามที่จะหลีกเลี่ยง ความผิดพลาดของบรรพบุรุษของพวกเข้า

การสร้างระบบความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่ทันสมัยเป็นหนึ่ง ในผลลัพธ์ที่สำคัญของสงครามโลกครั้งที่ 2 ไม่ว่าจะเป็นความขัดแย้ง ในภูมิรัฐศาสตร์ อุดมการณ์ และเศรษฐกิจ ก็ไม่ได้เป็นอุปสรรคขัดขวาง จากการค้นหารูปแบบของการอยู่ร่วมกัน และปฏิสัมพันธ์กันอย่างสันติ หากเรามีความปรารถนา และตั้งใจที่จะทำเช่นนั้น วันนี้โลกของเรามาทำอยู่ ในช่วงเวลาที่ปั่นป่วน หลายสิ่งกำลังเปลี่ยนไป ตั้งแต่ดูอำนาจ และอิทธิพล ของโลก กล่าวไปจนถึงรากฐานทางสังคมเศรษฐกิจ และเทคโนโลยีที่ใช้ ในสังคม ในทวีปต่าง ๆ ทั่วโลก โดยยุคที่ผ่าน ๆ มา การเปลี่ยนแปลงขนาดนี้ แทบไม่เคยเกิดขึ้นเลยหากไม่เกิดความขัดแย้งทางทหารครั้งใหญ่ครั้งนั้น

หากปราศจากการแย่งชิงอำนาจในการสร้างระบอบโลกใหม่ ต้องขอขอบคุณ สตีปัญญา และการมองการณ์ไกลของบุคคลสำคัญทางการเมืองของ ฝ่ายสัมพันธมิตร มันเป็นไปได้เสมอที่จะสร้างระบบในการยับยั้งการเมืองโลก ไม่ให้เป็นสุดขั้ว การแสดงออกในการแข่งขันตามวัตถุประสงค์ดังกล่าว มีอยู่ในการพัฒนาของโลกในอดีต

เป็นหน้าที่ของพวกราชทุกคนที่จะต้องรับผิดชอบทางการเมือง และเป็นตัวแทนของอำนาจที่ได้รับในชัยชนะจากสงครามโลกครั้งที่ 2 เพื่อรับประทานว่าระบบนี้จะได้รับการบำรุงรักษา และปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น วันนี้หากเป็นปี ค.ศ. 1945 สิ่งสำคัญ คือ ต้องแสดงเจตจำนงทางการเมือง และหารือเกี่ยวกับอนาคตร่วมกัน ดังนั้น เพื่อนร่วมงานของเรา ได้แก่ นายสีจิ้นผิง (Mr. Xi Jinping) นายมาครง (Mr. Macron) นายทรัมป์ (Mr. Trump) และนายจอห์นสัน (Mr. Johnson) ที่ได้สนับสนุนความคิดริเริ่ม ของรัสเซียในการจัดการประชุมผู้นำห้าประเทศที่มีอาชูนิวเคลียร์ ซึ่งเป็น สมาชิกการของคณะมนตรีความมั่นคง เราขอขอบคุณพวกราชทุกคน สำหรับการสนับสนุน และหวังว่าการประชุมจะเกิดขึ้นโดยเร็วที่สุด

วิสัยทัศน์เกี่ยวกับวาระการประชุมสุดยอดที่จะมาถึงนี้คืออะไร? ก่อนอื่นในความเห็นของผม การหารือเกี่ยวกับขั้นตอนในการพัฒนา หลักการร่วมกันในกิจกรรมดับโภคน้ำจะเป็นประโยชน์ พูดตรง ๆ ก็คือ มันเกี่ยวข้องกับประเด็นในการรักษาสันติภาพ การเสริมสร้างความมั่นคง ระดับโลก และระดับภูมิภาค ตลอดจนการควบคุมอาชูนิวเคลียร์ ซึ่งเป็น ความพยายามร่วมกันในการต่อต้านการก่อการร้ายลัทธิสุดโต่ง ความท้าทาย และภัยคุกคามที่สำคัญอื่น ๆ

วาระพิเศษของการประชุม คือ สถานการณ์เศรษฐกิจโลก และ
เห็นอิสิ่งอื่นใด นั่นคือการเข้าชนะวิกฤติเศรษฐกิจที่เกิดจากการแพร่ระบาด
ของไวรัสโคโรนา (Covid-19) ประเทศของผมกำลังใช้มาตรการที่ไม่เคยมี
มาก่อนเพื่อป้องกันสุขภาพ และชีวิตของประชาชน เพื่อช่วยเหลือพลเมือง
ที่อยู่ในสถานการณ์ความเป็นอยู่ที่ยากลำบาก ความสามารถของเรา
ในการทำงานร่วมกันในฐานะพันธมิตรที่แท้จริง จะแสดงให้เห็นว่าผลกระทบ
ของการระบาดจะรุนแรงเพียงใด เศรษฐกิจโลกจะก้าวผ่านภาวะถดถอยได้
ยิ่งไปกว่านั้น คงจะยอมรับไม่ได้หากจะเปลี่ยนเศรษฐกิจให้เป็นเครื่องมือ
ในการกดดัน และการเพชรญหน้ากัน ประเด็นอื่น ๆ ที่ยอดนิยม ได้แก่
การป้องกันสิ่งแวดล้อมของเรา และการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
ตลอดจนการประกันความปลอดภัยการใช้ข้อมูลทั่วโลก

วาระการประชุมที่เสนอโดยประธานเชียในการประชุมสุดยอด
ที่จะมาถึงของ 5 ประเทศนั้น มีความสำคัญอย่างยิ่งและเกี่ยวข้องกับ
ประเทศของเรา และโลก เรามีแนวคิด และความคิดริเริ่มที่เฉพาะเจาะจง
เพื่อการพัฒนาโลกของเราให้ดียิ่งขึ้น

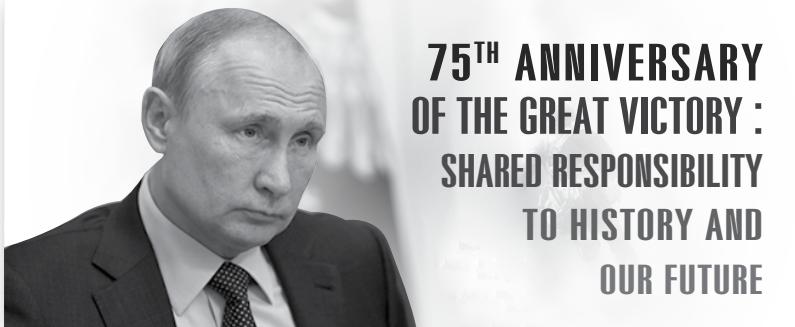
ไม่ต้องสงสัยเลยว่าการประชุมสุดยอดของประธานเชีย^{จีน} ฝรั่งเศส สหรัฐอเมริกาและสหราชอาณาจักร จะมีบทบาทสำคัญ
ในการหาคำตอบร่วมกันหากมองถึงความท้าทาย และภัยคุกคามสมัยใหม่
ที่เกิดขึ้นทุก ๆ วัน ตลอดจนแสดงให้เห็นถึงความมุ่งมั่นร่วมกันในจิตวิญญาณ
แห่งการเป็นพันธมิตร อุดมการณ์ และค่านิยมซึ่งบรรพบุรุษของเราได้ต่อสู้
เคียงบ่าเคียงไหล่กัน

จากความทรงจำทางประวัติศาสตร์ที่เรามีร่วมกัน เราสามารถ
ไว้วางใจซึ่งกันและกันได้ และต้องทำเช่นนั้น ซึ่งจะเป็นพื้นฐานที่มั่นคง
สำหรับการเจรจาที่ประสบความสำเร็จ และการดำเนินการร่วมกัน
เพื่อเพิ่มเสถียรภาพและความมั่นคงบนโลกใบนี้ เพื่อความเจริญรุ่งเรือง
และความสุกของทุกรัฐ หากไม่พูดเกินจริงไป นี่ถือเป็นหน้าที่ และ^๑
ความรับผิดชอบร่วมกันของเราระบบที่มีสำหรับคนทั้งโลก ทั้งคนรุ่นปู่จุบัน
และอนาคต

วลาดีมีร์ ปุติน

ประธานาธิบดีแห่งสหพันธรัฐสหเสียง

จากรัฐ ปานพรหมินทร์ แบล

**75TH ANNIVERSARY
OF THE GREAT VICTORY :
SHARED RESPONSIBILITY
TO HISTORY AND
OUR FUTURE**

19 JUNE, 2020, 00:00

75 years have passed since the end of the Great Patriotic War. Several generations have grown up over the years. The political map of the planet has changed. The Soviet Union that claimed an epic, crushing victory over Nazism and saved the entire world is gone. Besides, the events of that war have long become a distant memory, even for its participants. So why does Russia celebrate the 9th of May as the biggest holiday? Why does life almost come to a halt on June 22? And why does one feel a lump rise in their throat?

They usually say that the war has left a deep imprint on every family's history. Behind these words, there are fates of millions of people, their sufferings and the pain of loss. Behind these words, there is also the pride, the truth and the memory.

For my parents, the war meant the terrible ordeals of the Siege of Leningrad where my two-year old brother Vitya died. It was the place where my mother miraculously managed to survive. My father, despite being exempt from active duty, volunteered to defend his hometown. He made the same decision as millions of Soviet citizens. He fought at the Nevsky Pyatachok bridgehead and was severely wounded. And the more years pass, the more I feel the need to talk to my parents and learn more about the war period of their lives. But I no longer have the opportunity to do so. This is the reason why I treasure in my heart the conversations I had with my father and mother on this subject, as well as the little emotion they showed.

People of my age and I believe it is important that our children, grandchildren and great-grandchildren understand the torment and hardships their ancestors had to endure. They need to understand how their ancestors managed to persevere and win. Where did their sheer, unbending willpower that amazed and fascinated the whole world come from? Sure, they were defending their homes, children, loved ones and families. However, what they shared was the love for their homeland, their Motherland. That deep-seated, intimate feeling is fully reflected in the very essence of our nation and became one of the decisive factors in its heroic, sacrificial fight against the Nazis.

People often wonder: What would today's generation do? How will it act when faced with a crisis situation? I see young doctors, nurses, sometimes fresh graduates that go to the red zone to save lives. I see our servicemen fighting international terrorism in the North Caucasus, fighting to the bitter end in Syria. They are so young. Many servicemen who were part of the legendary, immortal 6th Paratroop Company were 19–20 years old. But all of them proved that they deserved to inherit the feat of the warriors of our Motherland that defended it during the Great Patriotic War.

This is why I am confident that one of the characteristic features of the peoples of Russia is to fulfill their duty without feeling sorry for themselves when the circumstances so demand. Such values as selflessness, patriotism, love for their home, their family and Fatherland remain fundamental and integral to the Russian society to this day. These values are, to a large extent, the backbone of our country's sovereignty.

Nowadays, we have new traditions created by the people, such as the Immortal Regiment. This is the memory march that symbolizes our gratitude, as well as the living connection and the blood ties between generations. Millions of people come out to the streets carrying the photographs of their relatives who defended their Fatherland and defeated the Nazis. This means

that their lives, the ordeals and sacrifices they endured, as well as the Victory that they passed to us will never be forgotten.

We have a responsibility to our past and our future to do our utmost to prevent those horrible tragedies from happening ever again. Hence, I was compelled to come out with an article about World War II and the Great Patriotic War. I have discussed this idea on several occasions with world leaders, and they have showed their support. At the summit of CIS leaders held at the end of last year, we all agreed on one thing: it is essential to pass on to future generations the memory of the fact that the Nazis were defeated first and foremost by the entire Soviet people and that representatives of all republics of the Soviet Union fought side by side together in that heroic battle, both on the frontlines and in the rear. During that summit, I also talked with my counterparts about the challenging pre-war period.

That conversation caused a stir in Europe and the world. It means that it is indeed high time that we revisited the lessons of the past. At the same time, there were many emotional outbursts, poorly disguised insecurities and loud accusations that followed. Acting out of habit, certain politicians rushed to claim that Russia was trying to rewrite history. However, they failed to rebut a single fact or refute a single argument. It is

indeed difficult, if not impossible, to argue with the original documents that, by the way, can be found not only in Russian, but also in foreign archives.

Thus, there is a need to further examine the reasons that caused the world war and reflect on its complicated events, tragedies and victories, as well as its lessons, both for our country and the entire world. And like I said, it is crucial to rely exclusively on archive documents and contemporary evidence while avoiding any ideological or politicised speculations.

I would like to once again recall the obvious fact. The root causes of World War II mainly stem from the decisions made after World War I. The Treaty of Versailles became a symbol of grave injustice for Germany. It basically implied that the country was to be robbed, being forced to pay enormous reparations to the Western allies that drained its economy. French Marshal Ferdinand Foch who served as the Supreme Allied Commander gave a prophetic description of that Treaty: “This is not peace. It is an armistice for twenty years.”

It was the national humiliation that became a fertile ground for radical and revenge-seeking sentiments in Germany. The Nazis skillfully played on people’s emotions and built their propaganda promising to deliver Germany from the “legacy of

“Versailles” and restore the country to its former power while essentially pushing German people into war. Paradoxically, the Western states, particularly the United Kingdom and the United States, directly or indirectly contributed to this. Their financial and industrial enterprises actively invested in German factories and plants manufacturing military products. Besides, many people in the aristocracy and political establishment supported radical, far-right and nationalist movements that were on the rise both in Germany and in Europe.

“Versailles world order” caused numerous implicit controversies and apparent conflicts. They revolved around the borders of new European states randomly set by the victors in World War I. That boundary delimitation was almost immediately followed by territorial disputes and mutual claims that turned into “time bombs”.

One of the major outcomes of World War I was the establishment of the League of Nations. There were high expectations for that international organization to ensure lasting peace and collective security. It was a progressive idea that, if followed through consistently, could actually prevent the horrors of a global war from happening again.

However, the League of Nations dominated by the victorious powers of France and the United Kingdom proved ineffective and just got swamped by pointless discussions. The League of Nations and the European continent in general turned a deaf ear to the repeated calls of the Soviet Union to establish an equitable collective security system, and sign an Eastern European pact and a Pacific pact to prevent aggression. These proposals were disregarded.

The League of Nations also failed to prevent conflicts in various parts of the world, such as the attack of Italy on Ethiopia, a civil war in Spain, the Japanese aggression against China and the Anschluss of Austria. Furthermore, in case of the Munich Betrayal that, in addition to Hitler and Mussolini, involved British and French leaders, Czechoslovakia was taken apart with the full approval of the League of Nations. I would like to point out in this regard that, unlike many other European leaders of that time, Stalin did not disgrace himself by meeting with Hitler who was known among the Western nations as quite a reputable politician and was a welcome guest in the European capitals.

Poland was also engaged in the partition of Czechoslovakia along with Germany. They decided together in advance who would get what Czechoslovak territories. On September 20,

1938, Polish Ambassador to Germany Józef Lipski reported to Minister of Foreign Affairs of Poland Józef Beck on the following assurances made by Hitler: "...in case of a conflict between Poland and Czechoslovakia over our interests in Teschen, the Reich would stand by Poland." The Nazi leader even prompted and advised that Poland started to act "only after the Germans occupy the Sudetes."

Poland was aware that without Hitler's support, its annexationist plans were doomed to fail. I would like to quote in this regard a record of the conversation between German Ambassador to Warsaw Hans-Adolf von Moltke and Józef Beck that took place on October 1, 1938, and was focused on the Polish-Czech relations and the position of the Soviet Union in this matter. It says: "Mr. Beck expressed real gratitude for the loyal treatment accorded to Polish interests at the Munich conference, as well as the sincerity of relations during the Czech conflict. The Government and the public [of Poland] fully appreciated the attitude of the Fuehrer and Chancellor."

The partition of Czechoslovakia was brutal and cynical. Munich destroyed even the formal, fragile guarantees that remained on the continent. It showed that mutual agreements were worthless. It was the Munich Betrayal that served as the "trigger" and made the great war in Europe inevitable.

Today, European politicians, and Polish leaders in particular, wish to sweep the Munich Betrayal under the carpet. Why? The fact that their countries once broke their commitments and supported the Munich Betrayal, with some of them even participating in divvying up the take, is not the only reason. Another is that it is kind of embarrassing to recall that during those dramatic days of 1938, the Soviet Union was the only one to stand up for Czechoslovakia.

The Soviet Union, in accordance with its international obligations, including agreements with France and Czechoslovakia, tried to prevent the tragedy from happening. Meanwhile, Poland, in pursuit of its interests, was doing its utmost to hamper the establishment of a collective security system in Europe. Polish Minister of Foreign Affairs Józef Beck wrote about it directly in his letter of September 19, 1938 to the aforementioned Ambassador Józef Lipski before his meeting with Hitler: “...in the past year, the Polish government rejected four times the proposal to join the international interfering in defence of Czechoslovakia.”

Britain, as well as France, which was at the time the main ally of the Czechs and Slovaks, chose to withdraw their guarantees and abandon this Eastern European country to its fate. In so doing, they sought to direct the attention of the Nazis eastward

so that Germany and the Soviet Union would inevitably clash and bleed each other white.

That was the essence of the western policy of ‘appeasement,’ which was pursued not only towards the Third Reich but also towards other participants of the so-called Anti-Comintern Pact—the fascist Italy and militarist Japan. In the Far East, this policy culminated in the conclusion of the Anglo-Japanese agreement in the summer of 1939, which gave Tokyo a free hand in China. The leading European powers were unwilling to recognise the mortal danger posed by Germany and its allies to the whole world. They were hoping that they themselves would be left untouched by the war.

The Munich Betrayal showed to the Soviet Union that the Western countries would deal with security issues without taking its interests into account. In fact, they could even create an anti-Soviet front, if needed.

Nevertheless, the Soviet Union did its utmost to use every chance to create an Anti-Hitler coalition. Despite—I will say it again—the double-dealing on the part of the Western countries. For instance, the intelligence services reported to the Soviet leadership detailed information on the behind-the-scenes contacts between Britain and Germany in the summer of 1939.

The important thing is that those contacts were quite active and practically coincided with the tripartite negotiations between France, Great Britain and the USSR, which were, on the contrary, deliberately protracted by the Western partners. In this connection, I will cite a document from the British archives. It contains instructions to the British military mission that came to Moscow in August 1939. It directly states that the delegation was to proceed with negotiations very slowly, and that the Government of the United Kingdom was not ready to assume any obligations spelled out in detail and limiting their freedom of action under any circumstances. I will also note that, unlike the British and French delegations, the Soviet delegation was headed by top commanders of the Red Army, who had the necessary authority to “sign a military convention on the organization of military defence of England, France and the USSR against aggression in Europe.”

Poland played its role in the failure of those negotiations as it did not want to have any obligations to the Soviet side. Even under pressure from their Western allies, the Polish leadership rejected the idea of joint action with the Red Army to fight against the Wehrmacht. It was only when they learned of the arrival of J. Ribbentrop to Moscow that J. Beck reluctantly and not directly, but through French diplomats, notified the Soviet

side: "... in the event of joint action against the German aggression, cooperation between Poland and the Soviet Union, subject to technical conditions which have to be agreed, is not out of the question." At the same time, he explained to his colleagues: "...I agreed to this wording only for the sake of the tactics, and our core position in relation to the Soviet Union is final and remains unchanged."

In these circumstances, the Soviet Union signed the Non-Aggression Pact with Germany. It was practically the last among the European countries to do so. Besides, it was done in the face of a real threat of war on two fronts—with Germany in the west and with Japan in the east, where intense fighting on the Khalkhin Gol River was already underway.

Stalin and his entourage, indeed, deserve many legitimate accusations. We remember the crimes committed by the regime against its own people and the horror of mass repressions. In other words, there are many things the Soviet leaders can be reproached for, but poor understanding of the nature of external threats is not one of them. They saw how attempts were made to leave the Soviet Union alone to deal with Germany and its allies. Bearing in mind this real threat, they sought to buy precious time needed to strengthen the country's defences.

Nowadays, we hear lots of speculations and accusations against modern Russia in connection with the Non-Aggression Pact signed back then. Yes, Russia is the legal successor state to the USSR, and the Soviet period—with all its triumphs and tragedies—is an inalienable part of our thousand-year-long history. However, let me also remind you that the Soviet Union gave a legal and moral assessment of the so-called Molotov–Ribbentrop Pact. The Supreme Soviet in its resolution of December 24, 1989 officially denounced the secret protocols as “an act of personal power” which in no way reflected “the will of the Soviet people who bear no responsibility for this collusion.”

Yet other states prefer to forget the agreements carrying signatures of the Nazis and Western politicians, not to mention giving legal or political assessments of such cooperation, including the silent acquiescence—or even direct abetment—of some European politicians in the barbarous plans of the Nazis. It will suffice to remember the cynical phrase said by Polish Ambassador to Germany J. Lipski during his conversation with Hitler on September 20, 1938: “...for solving the Jewish problem, we [the Poles] will build in his honour ...a splendid monument in Warsaw.”

Besides, we do not know if there were any secret “protocols” or annexes to agreements of a number of countries with the Nazis. The only thing that is left to do is to take their word for it. In particular, materials pertaining to the secret Anglo-German talks still have not been declassified. Therefore, we urge all states to step up the process of making their archives public and publishing previously unknown documents of the war and pre-war periods—the way Russia has been doing it in recent years. In this context, we are ready for broad cooperation and joint research projects engaging historians.

But let us go back to the events immediately preceding the Second World War. It was naïve to believe that Hitler, once done with Czechoslovakia, would not make new territorial claims. This time the claims involved its recent accomplice in the partition of Czechoslovakia–Poland. Here, the legacy of Versailles, particularly the fate of the so-called Danzig Corridor, was yet again used as the pretext. The blame for the tragedy that Poland then suffered lies entirely with the Polish leadership, which had impeded the formation of a military alliance between Britain, France and the Soviet Union and relied on the help from its Western partners, throwing its own people under the steamroller of Hitler’s machine of destruction.

The German offensive was mounted in full accordance with the blitzkrieg doctrine. Despite the fierce, heroic resistance of the Polish army, on September 8, 1939—only a week after the war broke out—the German troops were on the approaches to Warsaw. By September 17, the military and political leaders of Poland had fled to Romania, betraying its people, who continued to fight against the invaders.

Poland's hope for help from its Western allies was vain. After the war against Germany was declared, the French troops advanced only a few tens of kilometres deep into the German territory. All of it looked like a mere demonstration of vigorous action. Moreover, the Anglo-French Supreme War Council, holding its first meeting on September 12, 1939 in the French city of Abbeville, decided to call off the offensive altogether in view of the rapid developments in Poland. That was when the infamous Phony War started. What Britain and France did was a blatant betrayal of their obligations to Poland.

Later, during the Nuremberg Trials, German generals explained their quick success in the East. Former Chief of the Operations Staff of the German Armed Forces High Command General Alfred Jodl admitted: "...we did not suffer defeat as early as 1939 only because about 110 French and British divisions stationed in the west against 23 German divisions during our war with Poland remained absolutely idle."

I asked for retrieval from the archives of the whole body of materials pertaining to the contacts between the USSR and Germany in the dramatic days of August and September 1939. According to the documents, paragraph 2 of the Secret Protocol to the German-Soviet Non-Aggression Pact of August 23, 1939 stated that, in the event of territorial-political reorganisation of the districts making up the Polish state, the border between the spheres of interest of the two countries would run “approximately along the Narew, Vistula and San rivers.” In other words, the Soviet sphere of influence included not only the territories that were mostly home to Ukrainian and Belorussian population but also the historically Polish lands in the Vistula and Bug interfluve. This fact is known to very few these days.

Similarly, very few know that, immediately after the attack on Poland, in the early days of September 1939, Berlin strongly and repeatedly called on Moscow to join the military action. However, the Soviet leadership ignored those calls and planned to avoid engaging in the dramatic developments as long as possible.

It was only when it became absolutely clear that Great Britain and France were not going to help their ally and the Wehrmacht could swiftly occupy entire Poland and thus appear

on the approaches to Minsk that the Soviet Union decided to send in, on the morning of September 17, Red Army units into the so-called Eastern Borderlines (Kresy), which nowadays form part of the territories of Belorussia, Ukraine and Lithuania.

Obviously, there was no alternative. Otherwise, the USSR would face seriously increased risks because—I will say this again—the old Soviet-Polish border ran only within a few tens of kilometres from Minsk. The country would have to enter the inevitable war with the Nazis from very disadvantageous strategic positions, while millions of people of different nationalities, including the Jews living near Brest and Grodno, Przemyśl, Lvov and Wilno, would be left to die at the hands of the Nazis and their local accomplices—anti-Semites and radical nationalists.

The fact that the Soviet Union sought to avoid engaging in the growing conflict for as long as possible and was unwilling to fight side by side with Germany was the reason why the real contact between the Soviet and the German troops occurred much farther east than the borders agreed in the secret protocol. It was not on the Vistula River but closer to the so-called Curzon Line, which back in 1919 was recommended by the Triple Entente as the eastern border of Poland.

As is known, the subjunctive mood can hardly be used when we speak of the past events. I will only say that, in September 1939, the Soviet leadership had an opportunity to move the western borders of the USSR even farther west, all the way to Warsaw, but decided against it.

The Germans suggested formalising the new status quo. On September 28, 1939 J. Ribbentrop and V. Molotov signed in Moscow the Boundary and Friendship Treaty between Germany and the Soviet Union, as well as the secret protocol on changing the state border, according to which the border was recognised at the demarcation line where the two armies de-facto stood.

In autumn 1939, the Soviet Union, pursuing its strategic military and defensive goals, started the process of incorporation of Latvia, Lithuania and Estonia. Their accession to the USSR was implemented on a contractual basis, with the consent of the elected authorities. This was in line with international and state law of that time. Besides, in October 1939, the city of Wilno and the surrounding area, which had previously been part of Poland, were returned to Lithuania. The Baltic republics within the USSR preserved their government bodies, language, and had representation in the higher government entities of the Soviet Union.

During all these months there was an ongoing invisible diplomatic and politico-military struggle and intelligence work. Moscow understood that it was facing a fierce and cruel enemy, and that a covert war against Nazism was already going on. And there was no reason to take official statements and formal protocol notes of that time as a proof of ‘friendship’ between the USSR and Germany. The Soviet Union had active trade and technical contacts not only with Germany, but with other countries as well. Whereas Hitler tried again and again to draw the Soviet Union into Germany’s confrontation with the UK. But the Soviet government stood firm.

The last attempt to persuade the USSR to act together was made by Hitler during Molotov’s visit to Berlin in November 1940. But Molotov accurately followed Stalin’s instructions and limited himself to a general discussion of the German idea of the Soviet Union joining the Tripartite Pact signed by Germany, Italy and Japan in September 1940 and directed against the UK and the USA. No wonder that already on November 17 Molotov gave the following instructions to Soviet plenipotentiary representative in London Ivan Maisky: “For your information... No agreement was signed or was intended to be signed in Berlin. We just exchanged our views in Berlin...and that was all...Apparently, the Germans and the Japanese seem anxious

to push us towards the Gulf and India. We declined the discussion of this matter as we consider such advice on the part of Germany to be inappropriate.” And on November 25, the Soviet leadership called it a day altogether by officially putting forward to Berlin the conditions that were unacceptable to the Nazis, including the withdrawal of German troops from Finland, mutual assistance treaty between Bulgaria and the USSR, and a number of others. Thus it deliberately excluded any possibility of joining the Pact. Such position definitely shaped the Fuehrer’s intention to unleash a war against the USSR. And already in December, putting aside the warnings of his strategists about the disastrous danger of having a two-front war, Hitler approved Operation Barbarossa. He did this with the knowledge that the Soviet Union was the major force that opposed him in Europe and that the upcoming battle in the East would decide the outcome of the world war. And he had no doubts as to the swiftness and success of the Moscow campaign.

And here I would like to highlight the following: Western countries, as a matter of fact, agreed at that time with the Soviet actions and recognised the Soviet Union’s intention to ensure its national security. Indeed, back on October 1, 1939 Winston Churchill, the First Lord of the Admiralty back then, in his speech on the radio said, “Russia has pursued a cold policy

of self-interest... But that the Russian Armies should stand on this line [meaning the new Western border] was clearly necessary for the safety of Russia against the Nazi menace.” On October 4, 1939, speaking in the House of Lords, Britain’s Foreign Secretary Lord Halifax said, “...it should be recalled that the Soviet government’s actions were to move the border essentially to the line recommended at the Versailles Conference by Lord Curzon... I only cite historical facts and believe they are indisputable.” Prominent British politician and statesman David Lloyd George emphasised, “The Russian Armies occupied the territories that are not Polish and that were forcibly seized by Poland after World War I ... It would be an act of criminal insanity to put the Russian advancement on a par with the German one.”

In informal communications with Soviet plenipotentiary representative Ivan Maisky, British high-ranking politicians and diplomats spoke even more openly. On October 17, 1939, Under-Secretary of State for Foreign Affairs R. A. Butler confided to him that the British government circles believed there could be no question of returning Western Ukraine and Belorussia to Poland. According to him, if it had been possible to create an ethnographic Poland of a modest size with a guarantee not only of the USSR and Germany, but also of Britain and France,

the British government would have considered itself quite satisfied. On October 27, 1939, Neville Chamberlain's senior advisor Horace Wilson said that Poland had to be restored as an independent state on its ethnographic basis, but without Western Ukraine and Belorussia.

It is worth noting that in the course of these conversations the possibilities for improving British-Soviet relations were also explored. These contacts to a large extent laid the foundation for future alliance and Anti-Hitler coalition. Winston Churchill stood out among responsible and far-sighted politicians and, despite his infamous dislike for the USSR, had been in favour of cooperating with the Soviets even before. Back in May 1939, he said in the House of Commons, "We shall be in mortal danger if we fail to create a Grand Alliance against aggression. The worst folly... would be to... drive away any natural cooperation with Soviet Russia..." And after the start of hostilities in Europe, at his meeting with Ivan Maisky on October 6, 1939 he confided that there were no serious contradictions between the UK and the USSR and, therefore, there was no reason for strained or unsatisfactory relations. He also mentioned that the British government was eager to develop trade relations and willing to discuss any other measures that might improve the relationships.

World War II did not happen overnight, nor did it start unexpectedly or all of a sudden. And German aggression against Poland was not out of nowhere. It was the result of a number of tendencies and factors in the world politics of that time. All pre-war events fell into place to form one fatal chain. But, undoubtedly, the main factors that predetermined the greatest tragedy in the history of mankind were state egoism, cowardice, appeasement of the aggressor who was gaining strength, and unwillingness of political elites to search for compromise.

Therefore, it is unfair to claim that the two-day visit to Moscow of Nazi Foreign Minister J. Ribbentrop was the main reason for the start of World War II. All the leading countries are to a certain extent responsible for its outbreak. Each of them made fatal mistakes, arrogantly believing that they could outsmart others, secure unilateral advantages for themselves or stay away from the impending global catastrophe. And this short-sightedness, the refusal to create a collective security system cost millions of lives and tremendous losses.

Saying this, I by no means intend to take on the role of a judge, to accuse or acquit anyone, let alone initiate a new round of international information confrontation in the historical field that could set countries and peoples at loggerheads.

I believe that it is academics with a wide representation of respected scholars from different countries of the world who should search for a balanced assessment of what happened. We all need the truth and objectivity. On my part, I have always encouraged my colleagues to build a calm, open and trust-based dialogue, to look at the common past in a self-critical and unbiased manner. Such an approach will make it possible not to repeat the mistakes committed back then and to ensure peaceful and successful development for years to come.

However, many of our partners are not yet ready for joint work. On the contrary, pursuing their goals, they increase the number and the scope of information attacks against our country, trying to make us provide excuses and feel guilty. They adopt thoroughly hypocritical and politically motivated declarations. Thus, for example, the resolution on the Importance of European Remembrance for the Future of Europe approved by the European Parliament on September 19, 2019 directly accused the USSR—along with the Nazi Germany—of unleashing the Second World War. Needless to say, there is no mention of Munich in it whatsoever.

I believe that such ‘paperwork’—for I cannot call this resolution a document—which is clearly intended to provoke a scandal, is fraught with real and dangerous threats. Indeed,

it was adopted by a highly respectable institution. And what did it show? Regrettably, it revealed a deliberate policy aimed at destroying the post-war world order whose creation was a matter of honour and responsibility for the countries a number of representatives of which voted today in favour of this deceitful resolution. Thus, they challenged the conclusions of the Nuremberg Tribunal and the efforts of the international community to create after the victorious 1945 universal international institutions. Let me remind you in this regard that the process of European integration itself leading to the establishment of relevant structures, including the European Parliament, became possible only due to the lessons learnt from the past and its accurate legal and political assessment. And those who deliberately put this consensus into question undermine the foundations of the entire post-war Europe.

Apart from posing a threat to the fundamental principles of the world order, this also raises certain moral and ethical issues. Desecrating and insulting the memory is mean. Meanness can be deliberate, hypocritical and pretty much intentional as in the situation when declarations commemorating the 75th anniversary of the end of World War II mention all participants in the Anti-Hitler coalition except for the Soviet Union. Meanness can be cowardly as in the situation when monuments erected

in honour of those who fought against Nazism are demolished and these shameful acts are justified by the false slogans of the fight against an unwelcome ideology and alleged occupation. Meanness can also be bloody as in the situation when those who come out against neo-Nazis and Bandera's successors are killed and burned. Once again, meanness can have different manifestations, but this does not make it less disgusting.

Neglecting the lessons of history inevitably leads to a harsh payback. We will firmly uphold the truth based on documented historical facts. We will continue to be honest and impartial about the events of World War II. This includes a large-scale project to establish Russia's largest collection of archival records, film and photo materials about the history of World War II and the pre-war period.

Such work is already underway. Many new, recently discovered or declassified materials were also used in the preparation of this article. In this connection, I can state with all responsibility that there are no archive documents that would confirm the assumption that the USSR intended to start a preventive war against Germany. The Soviet military leadership indeed followed a doctrine according to which, in the event of aggression, the Red Army would promptly confront the enemy, go on the offensive and wage war on enemy territory. However,

such strategic plans did not imply any intention to attack Germany first.

Of course, military planning documents, letters of instruction of Soviet and German headquarters are now available to historians. Finally, we know the true course of events. From the perspective of this knowledge, many argue about the actions, mistakes and misjudgement of the country's military and political leadership. In this regard, I will say one thing: along with a huge flow of misinformation of various kinds, Soviet leaders also received true information about the upcoming Nazi aggression. And in the pre-war months, they took steps to improve the combat readiness of the country, including the secret recruitment of a part of those liable for military duty for military training and the redeployment of units and reserves from internal military districts to western borders.

The war did not come as a surprise, people were expecting it, preparing for it. But the Nazi attack was truly unprecedented in terms of its destructive power. On June 22, 1941, the Soviet Union faced the strongest, most mobilised and skilled army in the world with the industrial, economic and military potential of almost all Europe working for it. Not only the Wehrmacht, but also Germany's satellites, military contingents of many other states of the European continent, took part in this deadly invasion.

The most serious military defeats in 1941 brought the country to the brink of catastrophe. Combat power and control had to be restored by extreme means, nation-wide mobilisation and intensification of all efforts of the state and the people. In summer 1941, millions of citizens, hundreds of factories and industries began to be evacuated under enemy fire to the east of the country. The manufacture of weapons and munition, that had started to be supplied to the front already in the first military winter, was launched behind the lines in the shortest possible time, and by 1943, the rates of military production of Germany and its allies were exceeded. Within eighteen months, the Soviet people did something that seemed impossible. Both on the front lines and the home front. It is still hard to realise, understand and imagine what incredible efforts, courage, dedication these greatest achievements were worth.

The tremendous power of Soviet society, united by the desire to protect their native land, rose against the powerful, armed to the teeth, cold-blooded Nazi invading machine. It stood up to take revenge on the enemy, who had broken, trampled peaceful life, people's plans and hopes.

Of course, fear, confusion and desperation were taking over some people during this terrible and bloody war. There were betrayal and desertion. The harsh splits caused by the revolution

and the Civil War, nihilism, mockery of national history, traditions and faith that the Bolsheviks tried to impose, especially in the first years after coming to power—all of this had its impact. But the general attitude of the Soviet citizens and our compatriots who found themselves abroad was different—to save and protect the Motherland. It was a real and irrepressible impulse. People were looking for support in true patriotic values.

The Nazi ‘strategists’ were convinced that a huge multinational state could easily be brought to heel. They thought that the sudden outbreak of the war, its mercilessness and unbearable hardships would inevitably exacerbate inter-ethnic relations. And that the country could be split into pieces. Hitler clearly stated: “Our policy towards the peoples living in the vastness of Russia should be to promote any form of disagreement and split.”

But from the very first days, it was clear that the Nazi plan had failed. The Brest Fortress was protected to the last drop of blood by its defenders representing more than 30 ethnicities. Throughout the war—both in large-scale decisive battles and in the protection of every foothold, every metre of native land—we see examples of such unity.

The Volga region and the Urals, Siberia and the Far East, the republics of Central Asia and Transcaucasia became home to millions of evacuees. Their residents shared everything they had and provided all the support they could. Friendship of peoples and mutual help became a real indestructible fortress for the enemy.

The Soviet Union and the Red Army, no matter what anyone is trying to prove today, made the main and crucial contribution to the defeat of Nazism. These were heroes who fought to the end surrounded by the enemy at Bialystok and Mogilev, Uman and Kiev, Vyazma and Kharkov. They launched attacks near Moscow and Stalingrad, Sevastopol and Odessa, Kursk and Smolensk. They liberated Warsaw, Belgrade, Vienna and Prague. They stormed Koenigsberg and Berlin.

We contend for genuine, unvarnished or whitewashed truth about war. This national, human truth, which is hard, bitter and merciless, has been handed down to us by writers and poets who walked through fire and hell of front trials. For my generation, as well as for many others, their honest and deep stories, novels, piercing trench prose and poems have left their mark on the soul forever. Honouring veterans who did everything they could for the Victory and remembering those who died on the battlefield has become our moral duty.

And today, the simple and great in their essence lines of Alexander Tvardovsky's poem "I was killed near Rzhev ..." dedicated to the participants of the bloody and brutal battle of the Great Patriotic War in the centre of the Soviet-German front line are astonishing. In the battles for Rzhev and the Rzhev Salient alone from October 1941 to March 1943, the Red Army lost 1,342,888 people, including wounded and missing in action. For the first time, I call out these terrible, tragic and far from complete figures collected from archive sources. I do it to honour the memory of the feat of known and nameless heroes, who for various reasons were undeservingly, and unfairly little talked about or not mentioned at all in the post-war years.

Let me cite another document. This is a report of February 1945 on reparation from Germany by the Allied Commission on Reparations headed by Ivan Maisky. The Commission's task was to define a formula according to which defeated Germany would have to pay for the damages sustained by the victor powers. The Commission concluded that "the number of soldier-days spent by Germany on the Soviet front is at least 10 times higher than on all other allied fronts. The Soviet front also had to handle four-fifths of German tanks and about two-thirds of German aircraft." On the whole, the USSR accounted for about 75 percent of all military efforts undertaken by

the Anti-Hitler Coalition. During the war period, the Red Army “ground up” 626 divisions of the Axis states, of which 508 were German.

On April 28, 1942, Franklin D. Roosevelt said in his address to the American nation: “These Russian forces have destroyed and are destroying more armed power of our enemies – troops, planes, tanks, and guns – than all the other United Nations put together.” Winston Churchill in his message to Joseph Stalin of September 27, 1944, wrote that “it is the Russian army that tore the guts out of the German military machine...”

Such an assessment has resonated throughout the world. Because these words are the great truth, which no one doubted then. Almost 27 million Soviet citizens lost their lives on the fronts, in German prisons, starved to death and were bombed, died in ghettos and furnaces of the Nazi death camps. The USSR lost one in seven of its citizens, the UK lost one in 127, and the USA lost one in 320. Unfortunately, this figure of the Soviet Union’s hardest and grievous losses is not exhaustive. The painstaking work should be continued to restore the names and fates of all who have perished – Red Army soldiers, partisans, underground fighters, prisoners of war and concentration camps, and civilians killed by the death squads. It is our duty. And special role here belongs to members of the search movement, military-patriotic

and volunteer associations, projects like the electronic database “Pamyat Naroda” (Memory of the People), which contains archival documents. And, surely, close international cooperation is needed in such a common humanitarian task.

The efforts of all countries and peoples who fought against a common enemy resulted in victory. The British army protected its homeland from invasion, fought the Nazis and their satellites in the Mediterranean and North Africa. American and British troops liberated Italy and opened the Second Front. The US dealt powerful and crushing strikes against the aggressor in the Pacific Ocean. We remember the tremendous sacrifices made by the Chinese people and their great role in defeating Japanese militarists. Let us not forget the fighters of Fighting France, who did not fall for the shameful capitulation and continued to fight against the Nazis.

We will also always be grateful for the assistance rendered by the Allies in providing the Red Army with munition, raw materials, food and equipment. And that help was significant—about 7 percent of the total military production of the Soviet Union.

The core of the Anti-Hitler Coalition began to take shape immediately after the attack on the Soviet Union where the United States and Britain unconditionally supported it in the

fight against Hitler's Germany. At the Tehran Conference in 1943, Stalin, Roosevelt and Churchill formed an alliance of great powers, agreed to elaborate coalition diplomacy and a joint strategy in the fight against a common deadly threat. The leaders of the Big Three had a clear understanding that the unification of industrial, resource and military capabilities of the USSR, the United States and the UK will give unchallenged supremacy over the enemy.

The Soviet Union fully fulfilled its obligations to its allies and always offered a helping hand. Thus, the Red Army supported the landing of the Anglo-American troops in Normandy by carrying out a large-scale Operation Bagration in Belorussia. In January 1945, having broken through to the Oder River, our soldiers put an end to the last powerful offensive of the Wehrmacht on the Western Front in the Ardennes. Three months after the victory over Germany, the USSR, in full accordance with the Yalta agreements, declared war on Japan and defeated the million-strong Kwantung Army.

Back in July 1941, the Soviet leadership declared that "the purpose of the war against fascist oppressors was not only the elimination of the threat looming over our country, but also help for all the peoples of Europe suffering under the yoke of German fascism." By mid-1944, the enemy was expelled from

virtually all of the Soviet territory. However, the enemy had to be finished off in its lair. And so the Red Army started its liberation mission in Europe. It saved entire nations from destruction and enslavement, and from the horror of the Holocaust. They were saved at the cost of hundreds of thousands of lives of Soviet soldiers.

It is also important not to forget about the enormous material assistance that the USSR provided to the liberated countries in eliminating the threat of hunger and in rebuilding their economies and infrastructure. That was being done at the time when ashes stretched for thousands of miles all the way from Brest to Moscow and the Volga. For instance, in May 1945, the Austrian government asked the USSR to provide assistance with food, as it “had no idea how to feed its population in the next seven weeks before the new harvest.” State Chancellor of the Provisional Government of the Austrian Republic Karl Renner described the consent of the Soviet leadership to send food as a saving act that the Austrians would never forget.

The Allies jointly established the International Military Tribunal to punish Nazi political and war criminals. Its decisions contained a clear legal qualification of crimes against humanity, such as genocide, ethnic and religious cleansing, anti-Semitism and xenophobia. Directly and unambiguously, the Nuremberg

Tribunal also condemned the accomplices of the Nazis, collaborators of various kinds.

This shameful phenomenon manifested itself in all European countries. Such figures as Pétain, Quisling, Vlasov, Bandera, their henchmen and followers—though they were disguised as fighters for national independence or freedom from communism—are traitors and butchers. In terms of inhumanity, they often exceeded their masters. In their desire to serve, as part of special punitive groups they willingly executed the most inhuman orders. They were responsible for such bloody events as the shootings of Babi Yar, the Volhynia massacre, burnt Khatyn, acts of destruction of Jews in Lithuania and Latvia.

Today as well, our position remains unchanged—there can be no excuse for the criminal acts of Nazi collaborators, there is no period of limitations for them. It is therefore bewildering that in certain countries those who are smirched with cooperation with the Nazis are suddenly equated with World War II veterans. I believe that it is unacceptable to equate liberators with occupants. And I can only regard the glorification of Nazi collaborators as a betrayal of the memory of our fathers and grandfathers. A betrayal of the ideals that united peoples in the fight against Nazism.

At that time, the leaders of the USSR, the United States, and the UK faced, without exaggeration, a historic task. Stalin, Roosevelt and Churchill represented the countries with different ideologies, state aspirations, interests, cultures, but they demonstrated great political will, rose above the contradictions and preferences and put the true interests of peace at the forefront. As a result, they were able to come to an agreement and achieve a solution from which all of humanity has benefited.

The victor powers left us a system that has become the quintessence of the intellectual and political quest of several centuries. A series of conferences—Tehran, Yalta, San Francisco and Potsdam—laid the foundation of a world that for 75 years had no global war, despite the sharpest contradictions.

Historical revisionism, the manifestations of which we now observe in the West, primarily with regard to the subject of the Second World War and its outcome, is dangerous because it grossly and cynically distorts the understanding of the principles of peaceful development, laid down at the Yalta and San Francisco conferences in 1945. The major historic achievement of Yalta and other decisions of that time is the agreement to create a mechanism that would allow the leading powers to remain within the framework of diplomacy in resolving their differences.

The twentieth century brought large-scale and comprehensive global conflicts, and in 1945, nuclear weapons capable of physically destroying the Earth also entered the scene. In other words, the settlement of disputes by force has become prohibitively dangerous. And the victors in the Second World War understood that. They understood and were aware of their own responsibility towards humanity.

The cautionary tale of the League of Nations was taken into account in 1945. The structure of the UN Security Council was developed in a way to make peace guarantees as concrete and effective as possible. That is how the institution of the permanent members of the Security Council and the right of the veto as their privilege and responsibility came into being.

What is the power of veto in the UN Security Council? To put it bluntly, it is the only reasonable alternative to a direct confrontation between major countries. It is a statement by one of the five powers that a decision is unacceptable to it and is contrary to its interests and its ideas about the right approach. And other countries, even if they do not agree, take this position as a given, abandoning any attempts to realise their unilateral efforts. It means that in one way or another it is necessary to seek compromises.

A new global confrontation started almost immediately after the end of the Second World War and was at times very fierce. And the fact that the Cold War did not grow into the Third World War has become a clear testimony of the effectiveness of the agreements concluded by the Big Three. The rules of conduct agreed upon during the creation of the United Nations made it possible to further minimise risks and keep confrontation under control.

Of course, we can see that the UN system currently experiences certain tension in its work and is not as effective as it could be. But the UN still performs its primary function. The principles of the UN Security Council are a unique mechanism for preventing a major war or a global conflict.

The calls that have been made quite often in recent years to abolish the power of veto, to deny special opportunities to permanent members of the Security Council are actually irresponsible. After all, if that happens, the United Nations would in essence become the League of Nations—a meeting for empty talk without any leverage on the world processes. How it ended is well known. That is why the victor powers approached the formation of the new system of the world order with utmost seriousness seeking to avoid repetition of mistakes made by their predecessors.

The creation of the modern system of international relations is one of the major outcomes of World War II. Even the most insurmountable contradictions—geopolitical, ideological, economic—do not prevent us from finding forms of peaceful coexistence and interaction, if there is the desire and will to do so. Today the world is going through quite a turbulent time. Everything is changing, from the global balance of power and influence to the social, economic and technological foundations of societies, nations and even continents. In the past epochs, shifts of such magnitude have almost never happened without major military conflicts. Without a power struggle to build a new global hierarchy. Thanks to the wisdom and farsightedness of the political figures of the Allied Powers, it was possible to create a system that has restrained from extreme manifestations of such objective competition, historically inherent in the world development.

It is a duty of ours—all those who take political responsibility and primarily representatives of the victor powers in the Second World War—to guarantee that this system is maintained and improved. Today, as in 1945, it is important to demonstrate political will and discuss the future together. Our colleagues—Mr. Xi Jinping, Mr. Macron, Mr. Trump and Mr. Johnson—supported the Russian initiative to hold a meeting of the leaders of the five

nuclear-weapon states, permanent members of the Security Council. We thank them for this and hope that such face-to-face meeting could take place as soon as possible.

What is our vision of the agenda for the upcoming summit ? First of all, in our opinion, it would be useful to discuss steps to develop collective principles in world affairs. To speak frankly about the issues of preserving peace, strengthening global and regional security, strategic arms control, about joint efforts in countering terrorism, extremism and other major challenges and threats.

A special item on the agenda of the meeting is the situation in the global economy. And above all, overcoming the economic crisis caused by the coronavirus pandemic. Our countries are taking unprecedented measures to protect the health and lives of people and to support citizens who have found themselves in difficult living situations. Our ability to work together and in concert, as real partners, will show how severe the impact of the pandemic will be, and how quickly the global economy will emerge from the recession. Moreover, it is unacceptable to turn the economy into an instrument of pressure and confrontation. Popular issues include environmental protection and combating climate change, as well as ensuring the security of the global information space.

The agenda proposed by Russia for the upcoming summit of the Five is extremely important and relevant both for our countries and for the entire world. And we have specific ideas and initiatives on all the items.

There can be no doubt that the summit of Russia, China, France, the United States, and the UK will play an important role in finding common answers to modern challenges and threats, and will demonstrate a common commitment to the spirit of alliance, to those high humanist ideals and values for which our fathers and grandfathers fought shoulder to shoulder.

Drawing on a shared historical memory, we can trust each other and must do so. That will serve as a solid basis for successful negotiations and concerted action for the sake of enhancing the stability and security on the planet, for the sake of prosperity and well-being of all states. Without exaggeration, it is our common duty and responsibility towards the entire world, towards the present and future generations.

Vladimir Putin serves as President of the Russian Federation.

Source: <http://en.kremlin.ru/events/president/news/63527>